

Hồi 8

Trên Đường Tìm Bước Đào Vương

Hai ngày sau, Dương Hoa đã đến vùng núi rừng Sài Đạt Mộc, núi nối tiếp núi, rừng lại tiếp rừng, đi ròng rã cả ngày trời mới tới miền cao nguyên. Đã hai ngày bốn ba trên đường, chàng chưa hề gặp qua một bóng người.

Rừng núi trùng điệp yên tĩnh quá khiến chàng lấy làm kỳ lạ, không hiểu tại sao đã hai ngày vào đến địa giới Sài Đạt Mộc mà chàng chưa gặp một nghĩa quân nào cả.

Xem lại địa đồ do Kim Bích Y trao tặng, rõ ràng chàng đã đi đúng đường, không xa bản doanh của nghĩa quân bao nhiêu, đáng lẽ ra chàng phải gặp những toán nghĩa quân đi tuần tiểu mới hợp lý chứ?

Nhìn bản đồ, chàng lại nhớ tới Kim Bích Y, nhớ tới cả Úy Trì Quýnh, trong bụng cồn cào như có kiến bò vì câu nói của lão già: "Ôi! Tính lại thì đến chén rượu của nhà họ Giang ta cũng không uống được nữa!" Sao lại có họ Giang vào đây? Phải chăng lão rình mò ở khách điểm là do sự nhờ cậy của nhà họ Giang? Tuy Úy Trì Quýnh không nói rõ ràng nhưng theo như ý hiển nhiên đã biểu lộ, lão đã theo lời ủy thác của Giang Hải Thiên có lẽ tìm hiểu Kim Bích Y để làm mai cho con trai của mình là đệ nhị công tử Giang sư huynh của Bích Y. Trong bụng chàng có phần đau khổ khi so sánh thân phận mình với Giang sư huynh: "Hai nhà họ Kim và họ Giang môn đăng hộ đối, con trai của Giang đại hiệp phối hợp với con gái Kim đại hiệp thì trên đời này còn gì đẹp bằng? Còn ta là cái gì? Chẳng qua giống như lời của ca ca nàng mắng ta 'khinh bạc vô hạnh' mà thôi".

Chàng ảo não nhìn ra núi rừng trùng điệp không biết đâu là bờ bến, hốt nhiên lại nhớ đến câu nói của Kim Bích Y: "Trời đất vô cùng rộng rãi, cần gì để ý đến một chút ân oán không liên quan gì đến đại cục?" Đúng vậy, trời đất vô cùng rộng rãi, bây giờ nàng đang ở đâu, trước cảnh trời đất rộng rãi như thế này mà đem chút tình riêng vụn vặt ra so kể, chẳng là đáng cười đáng chê lắm ư?

Bên tai chàng bỗng nhiên có tiếng nước đổ ầm ầm như thiên binh vạn mã, tiếng kêu chấn động cả một góc rừng, đi một đoạn nữa chàng thấy trước mặt có ngọn thác cao từ đỉnh núi muôn trượng đổ xuống, nước trong đục vào những tảng đá hai bên bắn tung lên một làn sương mù mờ mờ. Cảnh thác đổ thật mỹ lệ và hùng vĩ. Chàng lần theo ngọn suối đi xuống

tận chân thác cúi xuống uống một ngụm nước mát lạnh và ngọt lịm, thuận tay chàng vốc một vốc nước lên rửa mặt cho tỉnh táo.

Hốt nhiên giữa tiếng thác đổ ầm ào đó xen vào có tiếng tiêu vi vút vọng đến từ trên đỉnh thác, âm thanh dần dần nghe rõ rồi đến gần mới biết nội công của người thổi tiêu là cực kỳ thâm hậu.

Nhưng sự thâm hậu nội công của người thổi sáo chưa làm chàng kinh dị bằng chính khúc tiêu ấy. Vì nó rất nhu hòa thích tai và vì nó đối với chàng rất thân thuộc, đó chính là điệu Giang Nam khúc điệu mà trong tâm khảm chàng vẫn còn nhớ như in đã nghe từ lúc còn năm ba tuổi ở quê nhà. Điệu Giang Nam khúc này do Tống Đăng Tiêu sáng tác và phổ vào ống tiêu tạo thành những âm thanh nhu hòa nhưng tha thiết.

Tiếng tiêu vi vu đến gần chàng, bấy giờ chàng mới biết bên cạnh Tống Đăng Tiêu thổi lên còn xen lẫn cả giọng nữ nhân ngâm theo nữa, giọng ngâm và tiếng tiêu họa vào nhau:

“Hoa thuyền đối tửu Tây hồ bảo

Cấp quản phiến huyền

Ngọc trấn thôi truyên

Ẩn phiếm bình ba nhậm túy niên

Hành vân khước tại hành chu hạ

Không thủy trùng tiền

Phủ ngưỡng lưu liên

Nghi thị hồ trung biệt hữu thiên”

(Thuyền hoa cùng với rượu nồng

Tiếng huyền tiếng quản nào nùng bấy thay

Chén ngọc sẵn đã dọn bày

Sóng xao nhẹ nhẹ giấc say mơ màng

Hành vân thuyền lướt một xoang

Khiến ai luống những bàng hoàng vì ai

Mênh mông một cõi đất trời)

Lời thơ hòa vào tiếng tiêu khiến người nghe cảm thấy lòng buồn tiêu sắt.

Dương Hoa tuy không am tường âm nhạc và ca từ nhưng vẫn cảm được khí vị ảo não trong những lời du dương ấy, chàng thầm nghĩ: “Đúng là khúc tiêu năm xưa của Tống Đăng Tiều, nhưng năm xưa là còn ở tại Giang Nam, có Tây Hồ đại biểu cho sự mỹ lệ còn bây giờ ở đây phong quang cảnh khí khác hẳn Giang Nam, Tống thúc thúc vì sao lại thổi khúc này?”

Tiếng tiêu đột nhiên ngừng hẳn. Giọng người nữ rằng:

- Tiêu ca, ca ca vẫn chưa quên được Tây Hồ ư?

Dương Hoa ẩn thân sau một tảng đá nhìn lên trên cao chỉ thấy một nam một nữ bên thác nước cùng ngồi song song bên nhau, trung niên nam tử quả nhiên là Tống Đăng Tiều, còn người nữ nhân có lẽ là ái thê của họ Tống? Thì ra chàng nghĩ không sai, đó đúng là vợ của Tống Đăng Tiều, tên gọi là Lã Tư Mỹ.

Tống Đăng Tiều than dài một tiếng:

- Đúng đó, tính đốt ngón tay, đã hai mươi năm trời ta không có dịp quay về, không biết quê nhà có gì thay đổi không?

Lã Tư Mỹ cười đáp:

- Đại ca, thiếp nghĩ chàng không chỉ nhớ nhà mà thôi đâu, chàng còn nhớ người nữa đó!

- Cũng không sai, mỗi lần nhớ quê hương, ta lại nhớ cả Mạnh Nguyên Siêu, Vân Tử La đồng du Tây Hồ thuở nọ, nàng không bằng lòng sao?

Lời ấy làm Dương Hoa động tâm, Vân Tử La? Có phải là mẫu thân của chàng chăng?

Lã Tư Mỹ cười rất tươi:

- Thiếp cũng mười phần nhớ đến Vân thư thư. Ôi! Không biết mộ phần của thư thư ở Tiểu Kim Xuyên có được ai chăm sóc chăng? Năm nay có lẽ chúng ta cũng nên đến thăm mộ của thư thư mới được!

- Nàng khỏi phải bận tâm, Nguyên Siêu đã nhờ người đến chăm sóc mộ phần ấy rồi, và lại Tiểu Kim Xuyên nằm nơi xa xôi, người thường ít ai tới đó phá quấy được đâu!

- Nhắc tới Mạnh sư ca, thiếp lấy làm thương cảm quá, khi Vân thư thư đã mất cả năm rồi mà Mạnh sư ca vẫn còn đau khổ như bản thân mình đã chết!

- Mạnh sư ca thương tâm là phải, nàng không biết rằng y với Tử La ngày xưa yêu nhau đến độ...

- Sao thiếp lại không biết? Thiếp đã từng vì Mạnh Nguyên Siêu đến thăm Vân thư... Ôi, đúng là tạo hóa đùa người...

- Lẽ ra hai người đã trở thành phu phụ nhưng không hiểu sao sau đó Tử La lại một mình đến ở Tiểu Kim Xuyên mà không cho Nguyên Siêu hay biết.

- Bởi vì lúc ấy Mạnh sư ca đã có người vợ đầu là Vô Song muội rồi, theo thiếp biết, Tử La không muốn phá vỡ hạnh phúc của Vô Song muội nên đành hy sinh mối tình của nàng, tự ý bỏ đi...

Lã Tư Mỹ thở dài:

- Mong rằng hạnh phúc bên Vô Song muội sẽ làm Mạnh sư ca nguôi dần đau khổ, dần dần bình yên trở lại.

Tống Đăng Tiều không đáp gì, nhắc ống tiêu lên thổi tiếp một khúc nhạc nữa.

Lã Tư Mỹ nói tiếp:

- Tiếc rằng không có Mạnh sư ca ở đây. Còn nhớ lúc cùng nhau ở Tiểu Kim Xuyên, sư ca rất ưa thích tiếng tiêu của đại ca.

Dương Hoa vẫn ẩn thân sau tảng đá nghe trộm những lời qua lại của họ, bất giác bụng bảo dạ: "Té ra chuyện tình của mẹ ta và Mạnh Nguyên Siêu là có thật? Hừ, có lẽ hoàn toàn do họ Mạnh lừa gạt mẹ ta". Trong sự việc này, chàng không có chút nào oán ghét thân mẫu của chàng mà càng thêm hận thù Mạnh Nguyên Siêu rồi từ Mạnh Nguyên Siêu đâm ghét lây cả Tống Đăng Tiều.

Trong lòng tức tối không biết tự lúc nào Dương Hoa đã gây ra tiếng động, Tống Đăng Tiều hồi vọng xuống:

- Ai ở dưới đó?

Dương Hoa nhảy ra khỏi chỗ nấp, đi vòng qua thác nước leo lên trên sườn núi.

Đã qua mười hai năm, Tống Đăng Tiều từ một thanh niên đã biến thành trung niên nhưng dung mạo không thay đổi nhiều lắm, còn Dương Hoa từ một cậu bé bảy tuổi trở thành một thanh niên mười tám, mười chín tuổi khiến Tống Đăng Tiều không thể nào nhận ra được.

Tống Đăng Tiều nhìn qua dáng cách của chàng biết ngay không phải thổ dân ở vùng đất này mà là từ ngoại địa đến liền sinh nghi tâm hỏi:

- Ngươi là ai, đến đây làm gì?

Lúc ấy tâm tình của Dương Hoa cực kỳ phức tạp, từ thuở nhỏ Tống Đăng Tiều đã bảo bọc chàng, đối với chàng rất tốt, chàng rất cảm kích nhưng từ khi Dương Mục gieo vào trong lòng chàng những lời ác độc rằng Tống Đăng Tiều hoàn toàn làm theo lời ủy thác của Mạnh Nguyên Siêu. Đối với những lời của Dương Mục tuy chàng vẫn bán tín bán nghi nhưng cũng không thể khiến chàng sinh ác cảm với Tống Đăng Tiều nên hôm nay gặp họ Tống, mắt chàng rục lên tia lửa giận dữ. Tống Đăng Tiều kinh ngạc:

- Ta hỏi ngươi, ngươi không trả lời, sao còn trừng mắt nhìn ta thế?

Dương Hoa lặp lại đúng câu hỏi Đăng Tiều hỏi chàng:

- Ngươi là ai? Đến đây làm gì?

Tống Đăng Tiều càng kinh ngạc hơn khi thấy vẻ hằn thù trọng giọng nói của Dương Hoa, bèn nói:

- Sao ngươi lại hỏi ta câu hỏi ta hỏi ngươi?

Dương Hoa lạnh lùng gằn giọng:

- Thế ra chỉ một mình ngươi mới có quyền hỏi hay sao?

Lã Tư Mỹ can thiệp:

- Đại ca không nên nóng nảy.

Rồi quay nhìn Dương Hoa, âm thanh hết sức ôn hòa:

- Chúng ta là phu phụ ở đây đã lâu, tiểu ca, hình như tiểu ca mới ở xa đến đây, vì ở đây rất ít khi có khách đến nên phu quân ta mới phải hỏi đó.

Giọng nói của nàng đã rất nhu hòa dịu ngọt nhưng vẫn không làm Dương Hoa đổi thái độ, chàng hỏi lại, vẫn lạnh lùng:

- Vợ chồng ngươi ở đây lâu là từ bao giờ?

Tống Đăng Tiều không còn nhịn được cơn giận, quát to:

- Ngươi hỏi điều ấy làm chi?

- Có phải trước khi đến đây ở, các ngươi cũng từ ngoại địa đến không?

- Nếu phải thì sao?

Chàng cười nhạt:

- Không sao cả, chúng ta đều là những người ngoại địa đến đây. Ngươi đến được sao ta không đến được?

Nói xong câu ấy, chàng bước tới vài bước nhưng Tống Đăng Tiều đã ngăn lại:

- Không được đi tới.

Dương Hoa trừng mắt:

- Ngươi làm gì ta?

Tống Đăng Tiều nổi giận:

- Nếu không nói rõ tên tuổi lý do, ta không dung cho ngươi đâu!

Chàng cười nhạt:

- Đường đi chung mà ngươi cũng cấm? Ngươi có khinh người qua không?

- Không nói nhiều, ngươi đến đây với ý định gì, nói mau!

- Hà, ta chưa bao giờ thấy ai ngang ngược như ngươi, nếu muốn thử sức nhau cứ việc ra tay.

Tống Đăng Tiều nửa giận nửa buồn cười:

- Tiểu tử định tìm đến đây để đánh nhau à? Thật là không biết trời cao đất dày, coi ta đây.

Thân ảnh lướt qua đứng chặn ngang trước mặt Dương Hoa, trảo thế đập vào người chàng liên. Lã Tư Mỹ vội vàng chạy lại:

- Chưa biết tiểu tử là người thế nào, đại ca, xin đừng dả thương ự.

Tống Đăng Tiều vừa trả lời "Ta biết rồi" ngũ chỉ đã như năm cái móc câu chớp nhoáng chụp xuống xương tỳ bà của Dương Hoa. Chàng vừa nghiêng vai trầm mình xuống đỡ đòn vừa kịp nói:

- Ngươi tưởng đánh trúng ta là dễ ư?

Rồi cũng vươn trảo công đánh trả lại.

Tống Đăng Tiều không thể ngờ chàng lại ra chiêu mau đến thế, vội vàng thu trảo lại biến chiêu thành chưởng sử dụng cầm nã thủ pháp đánh vào hõ khẩu của chàng. Dương Hoa hoành ngang chưởng thành đao thuận thế chém xuống, thế này rất ác liệt tên là Hoành Vân Đoạn Phong.

Song chưởng hai bên chạm nhau phát ra một tiếng "bùng", Tống Đăng Tiều phải lùi tới ba bước trong khi Dương Hoa chỉ hơi chấn động. Xét về công lực, thực ra chàng chưa bằng họ Tống được nhưng vì ự quá bất ngờ mới chỉ sử dụng nửa phần công lực, sợ Dương Hoa bị

đả thương, không ngờ lại bị chưởng lực của chàng áp đảo. Lã Tư Mỹ hoảng kinh vội vàng la lên:

- Đại ca, đại ca không sao chứ? Tiểu tử này đáng nghi thật, đại ca hạ thủ nên lưu tình!

Tống Đăng Tiều hậm hực:

- Có thể nói đến chín phần mười tiểu tử này là tay sai của bọn nhà Thanh, năng yên tâm, ta có đủ bản lĩnh để đối phó.

Nói xong xuất chiêu liền, lần này Tống Đăng Tiều không dám khinh suất, đánh liền một lúc mười tám chiêu tấn công.

Dương Hoa vươn chỉ để thay kiếm còn tay kia lấy chưởng làm đao, đánh ngang chém dọc, chiêu số vô cùng kỳ ảo. Tống Đăng Tiều là một tay võ học đại gia mà cũng không thể đoán ra chiêu số của chàng, trong bụng càng lấy làm kinh lạ.

Tống Đăng Tiều đã đánh đến chiêu thứ mười bảy mà vẫn chưa chiếm được chút ưu thế nào, y hoảng hốt bụng bảo dạ: "Ta không thủ thắng nổi một đứa nhỏ chưa ráo máu đầu sẽ khiến người ta cười cho đến mất mặt". Nèn biết họ Tống là người tâm cao khí ngạo, tuy ở đây không có ai khác ngoài người vợ của y nhưng y vẫn lấy làm tự thẹn, trong lòng đâm ra nóng nảy muốn sử dụng độc chiêu mau kết thúc trận đấu.

Song chưởng của y như bay lượn trên không đột ngột quành trở lại hạ một chiêu rất nổi tiếng Tam Hoàn Lộng Nguyệt, trong chiêu lồng thêm chiêu, trong thế ẩn thêm thế, buộc Dương Hoa không thể tiếp chiêu.

Trong đạo võ học, thiên về công hay thủ đều có sự lợi và sự hại của nó, Tống Đăng Tiều kể về công pháp chỉ là sở đoán nên không thể ngờ dự tính của y sai cả, y không buộc được Dương Hoa tránh chưởng, trái lại, chàng đối chưởng liền.

Một tiếng "bùng" dữ dội hơn lần trước, lần này Dương Hoa phải thối lui ba bước, Tống Đăng Tiều vẫn đứng yên chỗ cũ, nhưng trong chớp mắt đầu gối y bỗng gập xuống, thân hình y đổ xuống phía trước, nhưng phản ứng của y cực kỳ mau lẹ, thân hình vừa đổ xuống, tay y đã chống đất búng một cái bật người lên.

Nguyên vì trong một sát na chớp mắt giao chưởng cùng nhau, Dương Hoa đã điểm trúng huyết Hoàn Khiếu của y sau đó mới bị chưởng lực bước lùi lại.

Dương Hoa thấy đối phương mau lẹ đứng dậy như thường, trong lòng nảy sinh cảm phục: "Thảo nào Tống Đăng Tiều có thể cùng ngang danh với Mạnh Nguyên Siêu, công phu quả nhiên viên mãn!"

Lúc ấy Tống Đăng Tiều đã tự vận nội công giải huyết, Dương Hoa sau khi lùi lại, ổn định thế đứng liền rồi nói:

- Tay không ta không thể hơn người được, nhưng nếu sử dụng vũ khí thì khác!

Chính bụng chàng muốn khiêu khích Tống Đăng Tiều để dùng kiếm pháp. Do vì Tống và Mạnh công phu cũng gần như nhau nên hôm nay chàng muốn thử kiếm với Tống Đăng Tiều, nhân đó đo lường đao pháp của Mạnh Nguyên Siêu.

Quả nhiên Tống Đăng Tiều đại nộ, y rút kiếm quát to:

- Tiểu tử thật là cuồng vọng, tiếp chiêu đây!

Thực ra đối chưởng với Tống Đăng Tiều, chàng cũng có thể nói là ngang tay chứ chưa chắc đã thua, nhưng y là một nhân vật đã thành danh nên không thèm tranh biện với Dương Hoa, chàng đã muốn y chiêu liền, kiếm thế phát ra rất mau lẹ lợi hại.

Dương Hoa chờ cho mũi kiếm của đối phương đến gần tới mặt mới đột nhiên phản kích. Chiêu đầu tiên của chàng tung ra nửa giống nửa không giống chiêu Xuân Vân Sạ Triển tuy xuất chiêu sau mà lại đến đích trước, tránh chiêu tiếp liền chiêu mau lẹ đã lên tới cực điểm.

Tống Đăng Tiều không thể không kinh dị kêu lên:

- Cái này là kiếm pháp gì thế?

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Dương Hoa đã biến qua chiêu Điệp Thúy Phù Thanh của phái Tung Sơn liền hoàn tám chiêu rồi chuyển liền qua chiêu Truy Hồn Đoạt Mạng của phái Võ Đang, chàng còn hợp kích thêm các chiêu thế của Thiên Sơn phái, Nga Mi phái, Thanh Thành phái, Thiếu Lâm phái mỗi chiêu kia khiến Tống Đăng Tiều không sao đoán trước được phương vị kiếm đánh tới.

Tống Đăng Tiều không hổ danh là võ học đại gia, tuy không biết đó là Vô Danh Kiếm Pháp nhưng y vẫn không hề hoảng loạn, song y cũng phải thu kiếm lại phòng thân thối lui liền tiếp tám bước, mỗi một bước thối lui liền hóa giải một chiêu của Dương Hoa, giảm sức công kích của kiếm thế của chàng. Nhưng dù sao Tống Đăng Tiều cũng là một trong những danh gia về kiếm thuật, đã xuất kiếm tấn công trước chàng mà bây giờ lại bị đẩy vào thế chỉ biết thủ cũng khiến y lấy làm tự thẹn lắm rồi.

Tống Đăng Tiều tự thẹn, còn Dương Hoa không kém phần sợ hãi, bụng bảo dạ: "Thế thủ của y vô cùng cẩn mật, ta không thể phá vỡ được. Mà đánh lâu nhất định ta không phải là đối thủ của y, chi bằng tìm cách tạm hoãn chiến?"

Đột nhiên Tống Đăng Tiều nháy nghiêng về sau mấy bước, miệng la to:

- Người nào đến đây?

Dương Hoa quay đầu nhìn lại, thấy liền trên sườn núi xuất hiện một hán tử không xa lạ, chính là đại cừu gia của tam sư phụ Đan Khâu Sinh từng qua hai lần ác đấu tại thạch lâm là tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh.

Chưa kịp trấn tĩnh, sau lưng Dương Kế Mạnh lại xuất hiện một người nữa, đó là một phụ nữ khoảng ngũ tuần, khiến chàng càng kinh hãi hơn vì đó chính là em ruột của Dương Mục hiện là Lạt Thủ Quan Âm Dương Đại Cô. Dương Đại Cô chồng chết đã lâu, suốt đời làm quả phụ, từ nhỏ Dương Hoa đã rất sợ bà cô này.

Dương Kế Mạnh ha hả cười lớn:

- Ta tưởng Tống Đăng Tiều lợi hại ngang với Mạnh Nguyên Siêu, không ngờ đánh mãi mà không hơn được tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch.

Dương Đại Cô tiến lên quát vào mặt họ Tống:

- Tống Đăng Tiều, người cướp của ta mất đứa cháu, bao giờ mới trả lại đây?

Lúc ấy Dương Hoa đã lùi lại một gốc cây lớn dựa lưng vào điều tiết khí công, giả như cực kỳ mệt mỏi đến không nói nổi lời nào. Kỳ thực bây giờ mặt mũi chàng nhợt nhạt và cũng vì xa cách đã quá lâu nên Dương Đại Cô không thể nhận ra chàng chính là đứa cháu mà bà đang đi tìm.

Riêng Dương Kế Mạnh cách đây hai năm cũng đã gặp chàng trong thạch lâm là có thể nhận ra chàng thôi, nhưng y không tưởng tượng nổi chỉ trong hai năm mà võ công chàng đã thay đổi ghê gớm đến thế nên cũng không dám nhận là chàng.

Một thiếu niên chưa đến tuổi hai mươi mà đã đánh ngang sức với Tống Đăng Tiều là sự việc khiến ai nấy đều kinh dị nhưng thấy Dương Hoa tựa như kiệt sức dựa vào cây, ai nấy đều cho là kết quả tất nhiên chẳng có gì đáng bàn.

Chỉ riêng một mình Tống Đăng Tiều là hiểu rõ không phải thiếu niên đánh thua mình mà tự động lùi về gốc cây, y càng phân vân không hiểu lai lịch của chàng ra sao.

Nghe lời nói của Dương Đại Cô, Tống Đăng Tiều cười nhạt:

- Dương Hoa có phải là cháu của người đầu?

Dương Đại Cô nổi giận:

- Đừng nói bậy bạ! Tuy Vân Tử La là một tiện nhân nhưng đã có thời làm con dâu nhà họ Dương thì đứa bé do y đẻ ra chính là máu thịt của nhà họ Dương. Tuy ta không nhận Tử La là chị dâu nữa nhưng Dương Hoa vẫn là cháu ta!

Tống Đăng Tiều không muốn nói rõ sự thực với Dương Đại Cô, liền ho một tiếng, nói:

- Chuyện này chưa nói được, nhưng Dương Hoa đã theo Điểm Thương song liệt Ân Cừ Thế làm đệ tử rồi!

Dương Đại Cô chỉ mặt họ Tống:

- Ân oán có đầu có đuôi, ta chỉ biết chính người cướp cháu ta nên ta chỉ hỏi người thôi!

Tống Đăng Tiều cười lạnh lùng:

- Đáng lẽ ta phải hỏi các người mới đúng. Đứa bé đó bây giờ lưu lạc ở đâu hãy đến Thạch Lâm tìm Ân Cừ Thế mà hỏi.

Dương Đại Cô quát lên:

- Không thèm nói chuyện dây dưa với người nữa, cháu ta lạc đi đâu ta không cần biết, chỉ biết là do người gây ra là đủ!

Tống Đăng Tiều nghe câu ấy mới biết bà ta hỏi về người cháu chỉ là cái cớ, chính yếu là bà ta muốn đến đây sinh sự nên giận dữ:

- Ác bà, người thích đến đây gây sự cứ nói quách ra, việc gì phải mượn chuyện đứa cháu?

Dương Đại Cô sắc giọng:

- Ở đây, ta đến đây tính sổ với người.

Cả hai rút kiếm một lượt chuẩn bị giao đấu, Dương Kế Mạnh hốt nhiên bước lại giữa hai người:

- Dương Đại Cô, người muốn tính sổ cũ với Tống Đăng Tiều, sổ cũ từ từ tính cũng được, Tống đại hiệp với ta có mối cừ thù, xin nhường cho ta tính trước.

Mười năm trước Dương Đại Cô đã bị Tống Đăng Tiều đánh bại, hiện nay bà mới luyện thành công phu Kim Cương Lục Dương Thủ, trong lòng vẫn còn e ngại chưa đủ tất thắng đối phương nên vui vẻ nói:

- Sổ mới cần tính toán, nợ cũ cũng cần tính toán, rất may chúng ta có hai người, bọn nó cũng có hai vợ chồng, mỗi người đối đầu một người thật công bình!

Lã Tư Mỹ không chịu kém, đáp liền:

- Tốt lắm, vậy nam hãy đánh với nhau, nữ đánh với nữ. để rồi ta coi Lạt Thủ Quan Âm có gì đánh ngại gọi là lợi hại?

Dương Đại Cô cười khinh bạc:

- Hà, người chính là sư muội của Mạnh Nguyên Siêu đấy ư? Vậy thì võ công chắc cũng chẳng thua gì ai, chúng ta tỷ thí thử xem.

Tổng Đăng Tiều chớp nhoáng đã đánh chưởng tới Dương Kế Mạnh. Tu La Âm Kiệt Công của họ Dương đã luyện tới “đệ nhất trùng” chưởng lực vừa đưa lên đối đầu đã phát ra một luồng hàn khí cuốn đất ập đến. Tổng Đăng Tiều nội lực tuy rất thâm hậu mà vẫn cảm thấy buốt cả người.

Dương Kế Mạnh mừng thầm trong bụng:

“Té ra công lực của Tổng Đăng Tiều bấy lâu chỉ là hư danh!” chưởng phong của y càng phần chấn, song chưởng cùng lúc đánh ra ào ạt. Tổng Đăng Tiều kêu lên:

- Xin đừng trách ta vô lễ, xem kiếm đây!

Kiểm quang như sắc cầu vồng bắc ngang qua trời xẹt tới nhưng so với chưởng của Dương Kế Mạnh còn chậm hơn. Mới đánh song chưởng, họ Tổng trả lại ba chiêu kiếm, trong công có thủ, mỗi chiêu đều ẩn tàng chiêu khác tiếp theo rất lợi hại, lập tức bức Dương Kế Mạnh phải lùi lại một trượng tránh kiếm, toàn thân toát mồ hôi hột, bấy giờ mới biết Tổng Đăng Tiều không chỉ có hư danh. Đó là Tổng Đăng Tiều vừa qua một trận ác đấu với Dương Hoa, đã có tiêu hao một phần lực nên chưa thể đánh chiêu sát thủ.

Dương Hoa vẫn đứng dựa gốc cây cách xa đấu trường mười bước, lòng tự nghĩ: “Cứ xem bọn họ đối phó với nhau như thế nào rồi hãy hay”.

Chàng quan sát qua vài chiêu đầu, thầm tiếc cho Tổng Đăng Tiều: “Tiếc thay họ Tổng không chiếm ngay tiện nghi từ chiêu đầu tiên, kiếm xuất chưa thể gọi là mau lẹ, e rằng không phá được Tu La Âm Kiệt Công của họ Dương mất.”

Nguyên vì Tu La Âm Kiệt Công rất tiêu hao nguyên khí, nếu Tổng Đăng Tiều xuất chiêu mau hơn rất dễ chiếm thượng phong, vả chăng vừa qua trận ác đấu với Dương Hoa nên công lực họ Tổng có sút giảm nhiều rồi.

Lúc ấy hàn khí của Tu La Âm Kiệt Công tỏa ra bốn bên, Tổng Đăng Tiều một mặt phải vận công chống lại hàn khí, một mặt phải ứng phó với những thế tấn công của đối thủ, quả nhiên chỉ được không bao lâu y đã lâm vào thế hạ phong.

Ở gần đó Lã Tư Mỹ đối đầu với Dương Đại Cô cũng lâm vào thế bất lợi.

Kim Cương Lục Dương Thủ là tuyệt kỹ của nhà họ Dương, chiêu thức rất cương mãnh, mỗi chiêu đánh ra đều ẩn tàng sáu loại thế bất đồng biến hóa rất kỳ diệu. Vả lại đây là pháp môn thuần túy dương cương, không thích nghi với nữ giới nhưng trường hợp Dương Đại Cô đúng là ngoại lệ, bà ta dù biết vậy vẫn quyết tâm luyện cho được Kim Cương Lục Dương Thủ và đã biến hóa, giảm bớt phần dương cương, tăng thêm phần âm như tự nhiên biến nên một pháp môn mới cương, nhu đầy đủ, có thể nói còn lợi hại hơn nguyên gốc nữa.

Mười hai năm trước, Dương Đại Cô đã dùng Kim Cương Lục Dương Thủ đánh ngang tay với Vân Tử La nhưng với Tống Đăng Tiều vẫn chưa hơn được, nhưng nay công phu Kim Cương Lục Dương Thủ đã đại thành, so với trước uy lực tăng hơn rất nhiều.

Lã Tư Mỹ sử dụng hai tay hai cây đao, một dài một ngắn. Trường đao dùng để tấn công, đoản đao dùng để phòng thủ, trong giới võ lâm tự lập thành một môn phái đao pháp. Xưa kia nàng đã được phụ thân chỉ giáo, sau lại được sư huynh là Mạnh Nguyên Siêu truyền thụ khoái đao tuyệt kỹ, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhân, so với sư huynh còn kém rất xa, không sử dụng khoái đao được nên đành phải sử dụng cặp song đao một ngắn một dài, chiêu số vì thế cũng rất phức tạp kỳ ảo, nếu lấy sự phòng thủ mà xét lại thì đoản đao của nàng phòng thủ vô cùng nghiêm mật.

Tuy vậy nhưng so với Dương Đại Cô mười năm khổ luyện Kim Cương Lục Dương Thủ, công lực của nàng không bằng, chỉ may nhờ song đao có công, có thủ nên mới cầm cự nổi Dương Đại Cô mấy chục hiệp đầu.

Dương Hoa ở ngoài quan sát trận thế, nhìn Dương Kế Mạnh bất giác nhớ tới nhị vị sư phụ - Ân Cừ Thế và Đan Khâu Sinh - ngày trước tại Thạch Lâm ác đấu cùng họ Dương và Động Huyền Tử, tất cả đều thọ trọng thương, thế mà họ Dương vẫn còn sống đến bây giờ có gì hai sư phụ của chàng không thể không sống được? Chỉ hận không biết tông tích minh bạch của nhị vị ra sao.

Nhớ đến trận huyết đấu tại Thạch Lâm, chàng nghe máu nóng sôi lên sùng sục, chỉ muốn thay sư phụ giết chết cừu nhân đang ở trước mặt, và cũng vì vậy, nổi ghét giận Tống Đăng Tiều vơi đi rất nhiều.

Lúc ấy Tống Đăng Tiều bị hàn khí của Tu La Âm Kiệt Công xâm nhập càng lúc càng thấy lạnh, đến độ hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Dương Kế Mạnh dương dương đắc ý, ha hả cười lớn:

- Tống đại kiếm khách, ngươi hãy thú nhận thua ta đi!

Tổng Đăng Tiêu là người tâm cao khí ngạo, tuy biết mình đã ở thế thua nhưng cần rằng thu kiểm lui lại giữ thế thủ quyết đấu chứ không chịu hé lời.

Đột nhiên Dương Hoa vươn người nhảy vào giữa vòng chiến đứng trước mặt Dương Kế Mạnh:

- Đáng cười người không biết tự lượng!

Dương Kế Mạnh vừa kinh ngạc vừa nóng nảy:

- Ta không biết tự lượng ở chỗ nào?

Dương Hoa khiêu khích:

- Cứ như công phu của ngươi, nếu song đấu công bình với Tổng đại hiệp thì ngươi không thể thắng được!

Y cười rộ:

- Ta với họ Tổng song đấu, có gì gọi là không công bình?

Không đợi chàng đáp, y liền phát tam chuồng vận Tu La Âm Kiệt Công đánh tới Tổng Đăng Tiêu. Tổng Đăng Tiêu phải liên tiếp thối lui về sau, cước bộ đã có chiều hỗn loạn.

Dương Hoa la lớn:

- Ngươi thấy Tổng Đăng Tiêu vừa ác đấu với ta một trận, khí lực tiêu hao gần hết nên mới dám thách đấu, vậy là công bình ư? Hà hà, ta còn không đánh thắng được Tổng đại hiệp, huống chi là ngươi? Nếu Tổng đại hiệp chưa bị tiêu hao khí lực, ngươi chỉ cầm cự được đến chiêu thứ năm mươi là cùng!

Dương Kế Mạnh nghe Dương Hoa nói có phần hợp lý, không biết trả lời làm sao đành ra giận dữ, quát:

- Hảo tiểu tử, cứ như lời ngươi thì ngươi có thể thắng ta chăng?

- Không dám, nhưng ta vừa dưỡng khí xong, dư sức để bắt phân cao thấp với ngươi.

Y nổi giận:

- Tốt lắm, té ra ngươi đến đây là để bang trợ cho họ Tổng?

Chàng vẫn cười:

- Ta chỉ đến đùa chơi thì đúng hơn, nhưng nếu ngươi muốn, ta cũng xin chịu khó phí chút khí lực.

- Nếu ngươi tiếp ta được mười chiêu, ta xin bội phục!

- Tổng đại hiệp, xin phép nhường Dương Kế Mạnh cho ta thử chơi một chút.

Tổng Đăng Tiêu nửa ngơ nửa ngạc nhiên, đứng tránh ra một bên.

Dương Hoa xuất kiếm liền, kiếm thế khinh khinh phiến động biến hóa kỳ quái, nhưng Dương Kế Mạnh là người có kiến thức về võ học hơn người, thấy kiếm thế của chàng bất định không hiểu tấn công vào hướng nào, y phất rộng tay áo hộ thân, đơn chuồng đánh ra liền đệ thất trùng Tu La Âm Kiệt Công.

Trong khoảng chuồng phong kiếm ảnh chỉ nghe một tiếng “xoẹt” lớn, tay áo của Dương Kế Mạnh đã bị kiếm rạch nát thành những mảnh vụn. Nhìn những mảnh vải tay áo của đối thủ rơi rơi tãi, Dương Hoa cười nói:

- Xưa kia Mạnh Thần Thông luyện tới đệ cửu trùng Tu La Âm Kiệt Công, nay ngươi mới luyện tới đệ thất trùng Tu La Âm Kiệt Công thì làm sao đụng tới ta được?

Không ngờ câu nói của chàng đụng tới lai lịch võ công của Dương Kế Mạnh khiến y kinh hoảng, bụng bảo dạ: “Trên đời này chỉ có một mình ta được Mạnh sư tổ chân truyền, tiểu tử này nhỏ tuổi, làm sao biết được bí mật Tu La Âm Kiệt Công? Thực là kỳ lạ!”

Tổng Đăng Tiêu ở ngoài quan sát trận đấu còn kinh dị hơn nữa, bảo thầm: “Kiếm pháp của tiểu tử này có thể còn hơn ta nhưng công lực rõ ràng không bằng ta, thế mà ta không chế ngự nổi hàn khí của Tu La Âm Kiệt Công, còn y thần sắc vẫn tự nhiên như vậy? Hay là khi đấu cùng ta, y chưa vận hết công lực?”

Nguyên vì Tu La Âm Kiệt Công ra đời từ triều Minh do một quái kiệt võ lâm là Kiều Bắc Minh, Kiều Bắc Minh vốn là kẻ nửa tà nửa chính, sau cùng theo hắc tà phái làm thủ lãnh. Trương Đan Phong và Kiều Bắc Minh cũng sống một thời đại nhưng một chính một tà. Kiều Bắc Minh là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu còn Trương Đan Phong là thiên hạ đệ nhất đại kiếm khách. Hai người đã đụng độ với nhau nhiều lần. Lần cuối cùng Kiều Bắc Minh bị Trương Đan Phong đánh trọng thương phải trốn ra hải ngoại sống chết ra sao không ai biết. Đến cuối đời Trương Đan Phong mới viết nên Huyền Công Yếu Quyết mục đích để hòa giải Tu La Âm Kiệt Công. Bộ Huyền Công Yếu Quyết và bộ Vô Danh Kiếm Pháp đều dấu ở Kiếm Phong trong vùng Thạch Lâm và sau đó hai trăm năm tình cờ mới được Dương Hoa phát hiện. So với Kiều Bắc Minh, công phu của Mạnh Thần Thông còn kém xa về môn Tu La Âm Kiệt Công huống gì Dương Kế Mạnh chỉ là học trò của Mạnh Thần Thông?

Công lực của Dương Hoa hiện nay tuy chưa phải là tuyệt cao về Huyền Công Yếu Quyết nhưng để đối phó với đệ thất trùng Tu La Âm Kiệt Công thì lại dư sức. Dương Kế Mạnh đã

hai lần cùng tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng giao thủ tại Thạch Lâm nên công lực của y tới đâu, chàng đều biết rõ.

Do đó ở chiều đầu, Dương Hoa đã đoạt thế thượng phong, đẩy y vào trong hoang mang khiếp sợ. Chàng lập tức vận kiếm bay vùn vụt như gió, tấn công tới tấp, trong lúc lúng túng, mà kiếm thế của đối phương lại quá mau, y không kịp thi triển Tu La Âm Kiệt Công trong lúc Dương Hoa đếm từng chiều rất lớn:

- Nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát...

Mới tới đó đột nhiên có tiếng hô lớn, chàng thu kiếm ngưng thân, hỏi:

- Đúng là chưa tới mười chiều phải không?

Chỉ nhìn thấy mũi kiếm của chàng điểm mấy giọt máu đỏ rơi từng giọt xuống mặt tuyết. Thì ra chiều cuối cùng của Dương Hoa đã chém đứt lìa một ngón tay Dương Kế Mạnh nhưng vì kiếm chàng đi quá mau, Tống Đăng Tiều không nhìn thấy chiều số ra sao nữa.

Tống Đăng Tiều tán thán:

- Tuyệt diệu! Mới tới chiều thứ chín!

Lúc này họ Tống đã tin chắc Dương Hoa đến đây là thực tâm muốn giúp vợ chồng y, trong bụng y lấy làm mừng: "May mà thiếu niên này trong lúc đấu với ta chưa dùng hết công lực, nếu không chắc ta cũng bị bại dưới kiếm của y rồi, chỉ lạ là không biết sao y vẫn có vẻ ghét ta?"

Dương Kế Mạnh bị chém đứt một ngón tay thì phách tán hồn phi, vết thương tuy không lớn lắm nhưng nếu y không thu chưởng về kịp tất nhiên sẽ bị kiếm của Dương Hoa đâm thẳng vào huyệt Lao Cung hoặc chém đứt luôn bàn tay, Tu La Âm Kiệt Công lúc ấy đâu còn sử dụng được nữa? Bị mất một ngón tay là bất hạnh nhưng trong đó vẫn còn đại hạnh là chưa mất hết cả cánh tay. Dương Kế Mạnh kinh hoàng đến độ không còn thần sắc, vội vàng xoay mình chạy rất lẹ.

Dương Hoa cười lớn, quay đầu lại nhìn cuộc chiến giữa Dương Đại Cô và Lã Tư Mỹ. Lúc ấy Dương Đại Cô vừa dồn Lã Tư Mỹ vào một gốc cây, giơ cao chưởng Kim Cương Lực Dương Thủ tuyệt chiêu định kết liễu trận đấu. Một chiều có tới sáu cách biến thế, Lã Tư Mỹ tất không thể hóa giải được, quả nhiên chỉ nghe "xoeng" một tiếng, đoản đao bên tay trái của Lã Tư Mỹ đã bị đánh rơi.

Tống Đăng Tiều lướt tới, vận kiếm nhanh như gió ra chiều Lý Quảng Xạ Thạch đâm vào huyệt Phong Phủ sau lưng Dương Đại Cô giải vây cho vợ. Bị kẹt giữa hai đối thủ, Dương Đại

Cô biết mình đã ở vào thế khó thắng, bà liền đánh một chuồng buộc Lã Tư Mỹ tránh sang bên rồi nhân đó cũng chạy.

Tống Đăng Tiều chưa chịu buông tha:

- Ác bà không ở lại tính sổ với ta ư? Chạy đi đâu?

Dương Đại Cô thân ảnh như rắn nước vẫn thoát ra, đến bên cạnh Dương Hoa bà thuận tay giơ chuồng đập vào chàng, miệng mắng:

- Tất cả chỉ vì thằng tiểu tặc này làm hỏng chuyện của ta!

Dương Hoa chợt nhớ tới lúc còn nhỏ, mẹ chàng bị Dương Đại Cô khinh khi lăng nhục, có lúc chửi mắng mẹ chàng còn hơn tôi đòi, bất giác nổi nộ khí: "Người chửi mắng ta thì không sao nhưng chửi mắng mẹ ta thì không được!" Vốn chàng không muốn đánh lại cô cô nhưng không hiểu sao tay chàng không nghe lệnh chàng. Dương Đại Cô có thể dùng Kim Cương Lực Dương Thủ đả thương Lã Tư Mỹ chứ làm sao hơn chàng được, nên chỉ nghe "bốp" một tiếng lớn, Dương Hoa đã tát vào mặt Dương Đại Cô một tát nổ đom đóm mắt.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Tống Đăng Tiều đã phi thân đến cạnh bên, miệng hô lớn:

- Tiểu huynh đệ, để ta chém cho ác bà một kiếm!

Lời chưa dứt, kiếm đã đâm thẳng vào Dương Đại Cô.

Chung quanh đều toàn là kẻ thù, Dương Đại Cô nghiêng mình định tránh kiếm, bỗng nghe một tiếng: "choeng", Dương Hoa đã vượt lên hoành kiếm che ngang người Dương Đại Cô thành thế Thiết Tỏa Hoàn Giang đẩy Tống Đăng Tiều ra xa Dương Đại Cô rồi chậm rãi nói:

- Tuy ác bà có đáng giận nhưng có chỗ đáng thương, xin Tống đại hiệp hãy để cho bà đi.

Dương Đại Cô bình sinh xưa nay là người rất ngang ngạnh quái ác, hôm nay bị Dương Hoa tát một tát đồ hào quang chính là một nỗi nhục, nhưng chính cái tát đã cứu bà nên bà chỉ biết trừng trừng nhìn chàng rồi nhân không bị vây hãm bà chuyển thân đi mất.

Tống Đăng Tiều cười nhạt:

- Đường như lão ác bà không nhận ra lòng tốt của người?

Dương Hoa thần nhiên trả lời:

- Chỉ cần tâm mình an ổn, còn người ta có biết hay không có quan hệ gì?

Nên biết là từ nhỏ chàng đã sống trong sự uy nghiêm áp đặt của Dương Đại Cô, tuy rất ảm ức nhưng chàng chưa bao giờ dám phản kháng, nay tự nhiên đập cho Dương Đại Cô một tát tá hỏa, trong lòng chàng cũng đã có chút thống khoái thỏa mãn.

Tống Đăng Tiều hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người đã từng học Mạnh gia đao pháp phải không? Ân Cừ Thế là gì của người?

Y hỏi câu đó vì trong mười chiêu hạ thủ Dương Kế Mạnh, Dương Hoa vô tình đã sử dụng vài chiêu trong Mạnh gia đao pháp biến thành kiếm pháp mà xưa kia Mạnh Nguyên Siêu đã đem đao phổ gửi gắm cho Ân Cừ Thế nhờ trao lại cho chàng, Tống Đăng Tiều chắc chắn có biết sự tình ấy.

Dương Hoa biết không thể qua mặt được Tống Đăng Tiều nữa, bèn đến trước cúi đầu thi lễ:

- Tống thúc thúc, xin tha thứ cho tiểu đệ dám vô lễ. Vì xa cách đã lâu, tiểu đệ không kịp nhận ra thúc thúc. Đa tạ thúc thúc đã hỏi thăm gia sư.

Tống Đăng Tiều mừng hớn hờ:

- Té ra người chính là Dương Hoa đó à?

Trong lòng họ Tống vừa hân hoan vừa có chút buồn bã, hân hoan vì đứa cháu của mình không ngờ võ công lại cao hùng tuyệt thế, buồn bã vì mình đã thất bại dưới tay chính cháu của mình. Y so với Mạnh Nguyên Siêu tính tình khác hẳn nhau. Mạnh Nguyên Siêu thâm trầm cương nghị bao nhiêu thì y lại nóng nảy cao ngạo, hay tự ái sĩ diện bấy nhiêu.

Dương Hoa đáp:

- Vâng, cháu chính là Dương Hoa.

Tống Đăng Tiều hỏi:

- Thế nhị sư phụ (Ân Cừ Thế) của người đâu mà người lại đến đây một mình?

- Nhị sư phụ hiện giờ thân thể chưa tường. Tiểu đệ đến đây là để tìm Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp.

Tống Đăng Tiều vừa mừng vừa sợ:

- A, người cũng đã biết chuyện rồi ư?

Dương Hoa lạnh lẽo:

- Vâng, cháu đã biết chuyện.

Thực ra hai người đều hiểu câu chuyện khác hẳn nhau. Tống Đăng Tiều hỏi câu ấy là tưởng Dương Hoa đã biết chuyện Mạnh Nguyên Siêu chính là cha ruột của chàng, còn Dương Hoa thì lại nghĩ: “Đúng là Mạnh Nguyên Siêu là tên phá hoại đời mẹ ta nên Tống thúc thúc mới có vẻ hoảng hốt như vậy... chắc chắn thúc thúc biết ta tìm Mạnh Nguyên Siêu để báo thù? Nhưng ta cũng không sợ!” Nghĩ vậy chàng cứ thản nhiên như đã biết thực mọi chuyện vậy!

Chuyện tình duyên ngang trái của Mạnh Nguyên Siêu và Vân Tử La cách đây đã gần hai mươi năm bị dư luận lúc đó nguyên rửa nên tuy biết rõ nhưng Tống Đăng Tiều không dám kể cho ai nghe ngoài người vợ Lã Tư Mỹ, đến cả hai vị thủ lĩnh nghĩa quân là Lãnh Thiết Tiều và Tiều Chí Viễn cũng không biết rõ chuyện này.

Nghe Dương Hoa trả lời “cháu đã biết chuyện”, Tống Đăng Tiều như trút được gánh nặng, mừng rỡ nói:

- Người biết rõ vậy là tốt, thế nên hôm nay đi tìm Mạnh Nguyên Siêu đây ư? Tiếc rằng ta bận rộn nhiều việc quá, nếu như...

Dương Hoa thì lại nghĩ: “Thúc thúc dĩ nhiên nghĩ rằng ta không thể nào đổi đầu nối với Mạnh Nguyên Siêu, chỉ bằng tránh không liên hệ. Hừ, ta chẳng cần ai phải giúp cả” bởi vậy chàng đáp:

- Nếu như sao? Quả thực nếu thúc thúc bận việc riêng, tiểu diệt tự mình đi tìm lấy cũng được, xin thúc thúc đừng bận tâm.

Bất giác Tống Đăng Tiều sụ mặt xuống, bụng bảo dạ: “Tại sao y cứ gọi thẳng tên họ của Mạnh Nguyên Siêu mà không gọi là gia gia?” Bỗng nhiên họ Tống thở dài:

- Chỉ tiếc người tới đây muộn mất hai ngày. Mạnh đại ca vừa mới rời khỏi đây rồi!

Dương Hoa hỏi liền:

- Vậy người đi đâu?

- Ba hôm trước Mạnh đại ca có việc gấp phải đến vùng Lạp Tát. Người nên theo ta đến gặp hai vị đầu lĩnh Lãnh Thiết Tiều và Tiều Chí Viễn sẽ được biết tường tận hơn.

Dương Hoa được đưa đến doanh trại của nghĩa quân. Tống Đăng Tiều dẫn chàng vào một căn nhà lớn hoàn toàn bằng vải, cả hai vị thủ lĩnh họ Lãnh và họ Tiều đang cùng đàm luận với một trung niên hán tử. Vừa thấy chàng, trung niên hán tử reo to:

- Tiểu huynh đệ! Người cũng đến đây ư? Lãnh đại ca, Tiểu đại ca, vị tiểu huynh đệ này ta đã từng kể cho nhị vị nghe về hành động anh hùng của y đó!

Trung niên hán tử chính là Hàn Uy Vũ, tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục. Tiêu Chí Viễn vỗ vai Hàn Uy Vũ cười ha hả:

- Hàn tổng tiêu đầu, Dương tiểu huynh đệ đây có làm một việc kinh thiên động địa chắc tiêu đầu chưa biết!

Hàn Uy Vũ hỏi:

- Việc gì vậy?

Tiêu Chí Viễn ngó Dương Hoa cười hỏi:

- Dương huynh đệ, cách đây vài ngày, người cùng Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quýnh có so tài với nhau phải không?

Dương Hoa đỏ mặt:

- Văn bối không biết trời cao đất dày, lúc ấy hai bên có hiểu lầm nhau ít nhiều, văn bối không biết nên mạo phạm vào hổ uy của Quan Đông đại hiệp.

Tiêu Chí Viễn càng cười lớn:

- Đúng là tự cổ anh hùng đều ở bọn thiếu niên mà ra cả, Úy Trì đại hiệp có nói với ta rằng, bình sinh cùng giao đấu với người đây là lần đầu tiên được sử dụng khoái đao một cách sướng khoái, không cùng đánh với người làm sao biết được? Y xưng tán người hết lời đó!

Theo ngữ khí do Tiêu Chí Viễn kể lại thì dường như Úy Trì Quýnh không đem chuyện chàng và Kim Bích Y ra nói với nhị vị đầu lĩnh này, chàng khiêm nhường:

- Có lẽ Úy Trì đại hiệp muốn tương lễ bọn hậu tiến, khiến văn bối lấy làm tự thẹn.

Lãnh Thiết Tiêu xen vào:

- Hiện thời trên đời muốn đầu ngang tay với Úy Trì Quýnh chỉ có một người thôi. Tiếc rằng Mạnh Nguyên Siêu không có mặt ở đây, nếu có y thử tỷ thí với người xem sao vì khoái đao của y không kém gì Úy Trì Quýnh đâu.

Dương Hoa thưa:

- tỷ thí thì không dám, văn bối chỉ mong có cơ hội được thọ giáo Mạnh đại hiệp, không biết hiện Mạnh đại hiệp ở đâu?

Lãnh Thiết Tiêu đáp:

- Y đã cùng với Ủy Trì Quýnh đi đến Lạp Tát, phải người đến đây sớm hơn hai ngày đã gặp y rồi!

- Không biết bao giờ họ mới trở về?

- Không nói nhất định, nếu mọi việc thuận lợi thì tối thiểu cũng phải đến nửa năm là ít.

Rồi đó, hai vị thủ lĩnh gọi quân dọn đại yến chiều đãi Hàn Uy Vũ và Dương Hoa, trong lúc uống rượu, Lãnh Thiết Tiều mới cho chàng biết, Ủy Trì Quýnh được nhờ đến Lạp Tát để thuyết phục các tù trưởng ở đó đừng tiếp sức với binh Thanh triều sắp đánh vào vùng này, vì Ủy Trì Quýnh ở biên địa đã lâu, có giao tình rất thân mật với đa số tù trưởng ở đây.

Nhân bàn về các nhân vật trên giới giang hồ hiện nay, Lãnh Thiết Tiều uống một ngụm rượu lớn rồi nói:

- Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, thế thượng tân nhân hoán cựu nhân (sông dài sóng sau xô sóng trước, trên đời người mới thay người cũ) trong vòng mấy năm nay đều có những hào kiệt anh hùng trẻ tuổi xuất hiện. Dương huynh đệ, người chính là thiếu niên hào kiệt trong số đó. Ngày mai đây người đã lên đường, hôm nay cần phải uống thật nhiều một bữa với chúng ta!

Dương Hoa khiêm tốn:

- Lãnh đầu lĩnh quá tướng lệ, tiểu đệ đầu xúng đáng được gọi là thiếu niên hào kiệt!

Lãnh Thiết Tiều cười bảo:

- Người trẻ tuổi khiêm nhường cố nhiên là tốt, nhưng nếu quá khách khí lại biến thành giả tạo. Nói một cách thành thật, cứ theo ta thấy hiện nay có bốn người xứng đáng gọi là thiếu niên hào kiệt, người quyết không thua một ai cả, ấy là chưa nói về bản lĩnh người còn hơn cả ba người kia nữa, làm sao có ai đánh được tương đương Quan Đông đại hiệp Ủy Trì Quýnh?

Hàn Uy Vũ nổi tính hiếu kỳ, hỏi:

- Lãnh đại ca, theo đại ca có bốn vị thiếu niên hào kiệt, thế là những ai?

Lãnh Thiết Tiều đỏ ửng mặt vì rượu:

- Người thử đoán xem?

- Trừ Dương huynh đệ đây, anh em nhà họ Kim cũng xứng đáng chứ?

Lãnh Thiết Tiều gật đầu:

- Rất xứng đáng.

Hàn Uy Vũ hỏi tới:

- Thế vẫn còn một người nữa là ai? Hai năm nay ta làm nghề bôn tẩu giang hồ bảo tiêu cho thiên hạ, đâu có thấy ai xứng đáng là thiếu niên hào kiệt?

Lãnh Thiết Tiêu cười ha hả:

- Đó chính là nhị công tử của Giang đại hiệp tên gọi Giang Thượng Vân, rất đáng xưng danh thiếu niên hào kiệt, người không biết người này ư?

Hàn Uy Vũ kinh ngạc:

- Nhưng vị Giang nhị công tử này đã xuất thế hành hiệp đâu? Ta chỉ biết có trưởng tử của Giang đại hiệp là Giang Thượng Phong, nhưng Giang Thượng Phong đã trên dưới ba mươi tuổi, không thể gọi là "thiếu niên" được nữa!

Lãnh Thiết Tiêu nói:

- Nhị công tử Giang Thượng Vân mới xuất thế hành hiệp có chưa đầy ba tháng nay mà đã làm một chuyện chấn động võ lâm rồi đó!

- Việc gì mà chấn động võ lâm?

- Hàn tổng tiêu đầu chắc hẳn biết Đặng lão tiêu đầu của Long Tường tiêu cục ở Phúc Châu chứ?

- Đương nhiên là biết, lão là lãnh tụ của các tiêu cục ở miền Nam, khi ta mới vào chốn giang hồ thì lão đã nổi tiếng rồi. Trước đây nhiều năm, ta có một lần qua Phúc Châu, được lão khoản đãi rất tử tế, chỉ vì Nam Bắc quá xa xôi nên gần đây cũng ít có dịp nghe tin lão. Nghe rằng năm nay lão đã quá lớn tuổi rồi không kham nổi việc coi sóc tiêu cục nữa!

- Ba tháng trước, lão bảo tiêu qua vùng Xuyên Tây, bị một tên độc hành đại đạo cướp tiêu đó!

- Hà, tên độc hành đại đạo là ai vậy?

- Là một tên phản đồ của Thiếu Lâm phái, khi ở trên Thiếu Lâm Tự y có pháp hiệu là Giám Toàn, khi hoàn tục y lấy tên là Cát Hồng.

Hàn Uy Vũ thất kinh:

- Nghe nói Cát Hồng được chân truyền Phong Ma trượng pháp của phái Thiếu Lâm, Đặng Tường đã già rồi làm sao đối phó nổi? Cứ theo ta biết, lão có bốn vị tiêu sư rất đặc lực, trong ấy có một người chính là đại đệ tử của lão, không biết lần bảo tiêu ấy có ai đi theo chăng?

- Kỳ lạ là lần bảo tiêu này lão chỉ đem theo độc nhất một người con gái yêu. Cứ theo ta biết thì đây là lần đầu vị Đặng cô nương ấy đi bảo tiêu, vì phụ thân nàng muốn tập cho nàng xuất đạo hành hiệp để sau lần này lão Đặng sẽ bế môn phong đao, mai danh ẩn tích, ai ngờ lần bảo tiêu cuối cùng này lại xảy ra việc bất thường.

- Rồi sau sự việc ra sao?

- Không ngờ chính Cát Hồng cướp tiêu ấy lại gặp ngay Giang nhị công tử và Phong Ma trượng pháp của Cát Hồng đã bị nhị công tử hạ gục, Đặng lão tiêu đầu chỉ bị thương nhẹ. Nghe rằng Cát Hồng tử thí nội công, vũ khí đều không bằng thiếu niên vừa xuất đạo là nhị công tử Giang Thượng Vân, sự việc này đương nhiên làm chấn động võ lâm.

Lãnh Thiết Tiêu chấm dứt sau một cái chặc lưỡi:

- Nhưng sự việc này tiếc thay lại chưa dừng ở đây.

Hàn Uy Vũ kinh ngạc:

- Sao vậy? Cát Hồng định tìm cách phục thù chăng?

- Hoàn toàn không đúng. Chuyện tiếp theo như thế này: Đặng lão tiêu đầu vì cảm kích hoàn ân sự cứu tiêu của Giang nhị công tử, lại thấy nhân phẩm võ công siêu tuyệt của y, nên có ý muốn gả con gái yêu cho y, cùng kết thân với nhà họ Giang.

Tiêu Chí Viễn tiếp lời:

- Thế rồi Đặng lão tiêu đầu mới tìm đến Diệp Mộ Hoa là đại đệ tử của Giang đại hiệp nhờ họ Diệp làm ông mai xe duyên giúp.

- Như vậy thì thật là một chuyện tốt đẹp, chắc Diệp Mộ Hoa không nỡ chối từ?

Lãnh Thiết Tiêu lắc đầu:

- Chuyện tưởng là tốt đẹp, mà kết quả lại không tốt đẹp chút nào?

Diệp Mộ Hoa từ chối ư?

- Chính vậy. Y từ chối liền.

- Tại sao vậy?

- Theo lời truyền thuyết thì họ Giang đại hiệp không muốn cho con trai mình lấy con gái nhà không được môn đăng hộ đối, sau vụ việc này, Đặng lão tiêu đầu vừa giận vừa thẹn đến sinh bệnh.

Đột nhiên Lãnh Thiết Tiêu vừa cười vừa nói như reo:

- Ta có biện pháp này vừa cứu thể diện cho Đặng lão tiêu đầu, vừa khiến đôi bề vui vẻ cả.

Hàn Uy Vũ vội hỏi:

- Xin được nghe rõ hơn.

Lãnh Thiết Tiêu hỏi lại:

- Con gái yêu của Đặng lão tiêu đầu có bao giờ Hàn đại ca được nhìn thấy chưa?

- Trước đây mười năm ta có gặp qua, tuy lúc ấy nàng mới bảy, tám tuổi mà dung mạo đã mỹ lệ ra vẻ một mỹ nhân tương lai rồi. Nghe đồn rằng nàng càng lớn càng đẹp, mọi người đều xưng tán là một cành hoa quý của ngành bảo tiêu. Không ít bậc anh hùng hào kiệt đến xin cầu hôn, nhưng Đặng lão tiêu đầu quý con như trân ngọc, đều từ chối cả. Vả chăng, xét về bản lãnh nàng được cha truyền võ nghệ, tuy so với Cát Hồng chưa đủ công lực đối đầu, nhưng so với nhiều người khác cũng ít có ai bằng nàng được.

Lãnh Thiết Tiêu cười lớn:

- Tốt lắm, ta sẽ vì Đặng lão tiêu đầu làm mai cho một chỗ thật tốt.

- Ở gần đây thôi.

Hàn Uy Vũ hoảng nhiên tỉnh ngộ cười rằng:

- Ta thật là hồ đồ, Dương huynh đệ ở cạnh đây mà ta nghĩ không ra!

Lãnh Thiết Tiêu chậm rãi:

- So về tài nghệ thì Dương huynh đệ quyết không kém Giang nhị công tử, mối lương duyên này nếu Hàn đại ca tác thành thì chắc chắn sẽ nên!

Hàn Uy Vũ mừng rỡ quay sang Dương Hoa:

- Dương huynh đệ chắc chưa hứa hôn với ai chứ? Ý của ngươi ra sao?

Dương Hoa đỏ bừng cả mặt, chàng ấp úng:

- Đa tạ nhị vị tiền bối có lòng yêu, nhưng... nhưng...

Hàn Uy Vũ cắt ngang:

- Nhưng sao? Đặng cô nương tài mạo song toàn, ta nghĩ khó tìm ai hơn được.

Chàng ấp úng tiếp lời:

- Tiểu điệt còn quá trẻ, nhị vị sư phụ sống chết ra sao chưa biết, sao... sao... có tâm trí đâu nói tới việc hôn nhân...

Hàn Uy Vũ xụ mặt:

- Thế lỡ người không tìm được sư phụ thì không bao giờ lấy vợ ư?

Chàng đáp:

- Xin Hàn tổng tiêu đầu nguyên lượng, tiểu điệt có phần khó nói... không dám tuân mệnh...

Tổng Đăng Tiêu đoán rằng chàng chưa gặp được thân phụ, chưa dám bàn đến chuyện hôn nhân, nên ha hả cười lớn:

- Nam nhi chí ở bốn phương. Dương huynh đệ chắc sợ mình chưa có nhà cửa nên chưa dám nhận lời. Mạnh Nguyên Siêu là bạn thân thiết của sư phụ ư. Ta cho rằng câu chuyện hôn nhân này mai đây sẽ do Mạnh Nguyên Siêu quyết định là tốt hơn hết. Lãnh Thiết Tiêu đang trong con vui, gạt đầu:

- Phải lắm, vậy là tốt nhất.

Hàn Uy Vũ nhìn Dương Hoa cười cười:

- Ta hỏi thật Dương huynh đệ nhé, chưa có ý trung nhân chứ?

Chàng đành gượng gạo đáp:

- Không, vâng... chưa...

Tổng Đăng Tiêu nói

- Dương huynh đệ còn bé lắm, ta từng đùa giỡn với y, ta biết điều khó nói của y rồi, còn ý trung nhân thì làm sao có được?

Câu nói ấy của Tổng Đăng Tiêu chấm dứt câu chuyện về hôn nhân của chàng. Tất cả chuyển sang chuyện khác.

Tổng Đăng Tiêu tự tin "biết điều khó nói của y rồi", nhưng thực ra chẳng biết gì cả, Hàn Uy Vũ cũng vậy, họ đâu thể ngờ được chính là vì chàng đã có ý trung nhân.

Đêm ấy, rượu đã ngà ngà say, nhưng Dương Hoa không thể nào chợp mắt nổi, chàng trằn trọc mãi trên giường. Bên ngoài song cửa vằng vặc trắng sáng vằng vặc như hình ảnh điều động của Kim Bích Y. Trong lòng chàng, Kim Bích Y giống như vằng vặc trắng sáng trên cao ấy, cao đến độ khó mà với tới.

Chàng cứ trần trọc lan man với ám ảnh bởi chuyện của chàng và Kim Bích Y. Mộ Diệp Hoa cự tuyệt không chịu làm mai cho Giang Thượng Vân vì một lẽ rất giản dị: Y biết Giang nhị công tử đã có ý trung nhân rồi. Mà ý trung nhân của họ Giang là ai nếu không phải chính là sư muội Kim Bích Y? Ô, Hàn Uy Vũ thật là hồ đồ chẳng biết được chuyện ấy. Mà ta cũng cực hồ đồ không kém, Dương Hoa cười đau khổ, tại sao ta không nghĩ đến sự tình là tuy ta rất ưu ái nàng, nhưng nàng lại ưu ái người khác thì sao? Thân phận ta lấy gì để so sánh được với người ta? Người ta là môn đăng hộ đối, còn nhà ta thế nào? Thân phụ người ta khắp thiên hạ đều biết tiếng là đại hiệp, còn thân phụ ta bị giới võ lâm khinh miệt. Tuy không bằng người ta về bất cứ phương diện nào, nhưng Kim Bích Y đối với ta thật là một phiến nhu tình khiến tâm hồn ta phiêu hốt lãng đãng. Ô, hai chữ duyên phận thật là khó lý giải. Ai cũng tưởng họ Giang và họ Kim, hai nhà kết duyên với nhau thật là thuận lợi hoàn hảo, nhưng tại sao Bích Y lại không bằng lòng? Hoặc là nàng chỉ ưu ái với ta chăng? Hay là ta chính là người phá hoại mối lương duyên của nàng? Hiện tại nàng còn quá trẻ có thể chưa có ý thức để ưu ái với Giang nhị công tử, mai này ở gần nhau, tâm tình sẽ dần dần biến đổi. Ôi! Từ nay ta có nên gặp nàng nữa không?

Nghĩ ngợi lan man đau khổ suốt đêm, bỗng chẳng mấy chốc mà trời đã sáng.

Theo ý định của hai vị đầu lĩnh họ Lãnh và họ Tiêu, sáng nay Dương Hoa theo Hàn Uy Vũ bảo tiêu qua Ngọc Khắc Chiêu Minh rồi thuận đường tới Lạp Tát tìm Mạnh Nguyên Siêu. Trước khi đi, Tiêu Chí Viễn dặn Hàn Uy Vũ:

- Hàn đại ca, mấy ngày hôm trước có Kim Bích Sơn, con trai của Kim đại hiệp ghé đây nhờ ta đến Ngọc Khắc Chiêu Minh tìm em gái là Kim Bích Y về nhà theo lệnh Kim đại hiệp, đại ca nhớ tìm giúp ta nhé!

Hàn Uy Vũ hỏi:

- Nếu tìm được thì ta sẽ nói ra sao?

- Cứ bảo Kim cô nương về đây vì chỉ vài ngày nữa Kim thiếu hiệp sẽ quay lại đây đợi em gái để cùng về nhà đó.

Hàn Uy Vũ nhận lệnh, cùng Dương Hoa lên đường.

Trên đường đi bình an vô sự và cũng nhờ có Hàn Uy Vũ nói chuyện kể các giai thoại trên cõi giang hồ, nên chàng cũng khuây khỏa được phần nào.

Mấy hôm sau, họ đã đến Chiêu Hóa, thủ phủ của Ngọc Khắc Chiêu Minh.

Ngọc Khắc Chiêu Minh là một địa khu đa số dân du mục sinh sống, chỉ có phủ là đóng tại trên một vùng thảo nguyên, là nơi tụ cư của khá nhiều chủng tộc khác nhau. Hầu hết họ đều ở trong những lều bằng vải bạt nhỏ bé chỉ có một kiến trúc lớn nhất, uy nghi nhất là ngôi chùa Lạt Ma giáo, sau đó đến cung điện của thổ vương. Gọi là cung điện, thật ra đó cũng là một kiến trúc bằng đất và gỗ.

Ngoài chợ, đa số là thương điểm bằng những lều bạt có thể di động dễ dàng.

Hàn Uy Vũ và tiêu đội vừa đến Chiêu Hóa đã được vị thổ vương ở đây tiếp đãi rất long trọng và ngay chiều hôm đó mở đại yến mời cả đoàn bảo tiêu đến. Riêng Dương Hoa chàng lấy có đường xa mệt nhọc, xin được từ chối, thầm nghĩ trong bụng, chàng có ý định một mình đi tìm Kim Bích Y.

Chiều hôm ấy, khi mọi người đã đến cung điện của thổ vương, một mình Dương Hoa lững thững ra đường.

Ở vùng này rất ít người biết tiếng Hán, nên chàng rất khó khăn khi hỏi thăm. Thỉnh thoảng chàng gặp được một vài thương nhân biết tiếng Hán thì ai nấy đều trả lời chưa hề thấy người theo mô tả hình dạng của chàng.

Chàng cứ lan man, bất ngờ đã đến một nơi bán ngựa lúc nào không biết. Mấy hôm nay đi nhờ xe của Chấn Viễn tiêu cục, nhưng mai đây chia tay họ, chắc chàng phải tìm riêng một con ngựa để tiện hành trình. Nhân nghĩ vậy chàng quan sát bầy ngựa và nhìn thấy một tuần mã có sắc hung đỏ. So với bạch mã của Kim Bích Y, có lẽ con ngựa này không bằng, nhưng nó cũng đáng là một con ngựa tốt nhất trong bầy ở đây.

Đang dùng dằng giá cả với người chủ ngựa, bỗng thoáng qua ngoài đường có bóng một con bạch mã vụt qua rất mau lẹ về hướng thảo nguyên.

Chàng ngã giá mua ngay con ngựa sắc đỏ ấy. Người bán thấy chàng là người Hán nên đặc biệt ưu ái tặng thêm chàng một roi ngựa đẹp tuyệt.

Dương Hoa lên ngựa ra roi.

Ngựa chạy quả là không ngoài dự định của chàng, thoáng chốc bốn vó của nó đã dẫm lên lớp cỏ mọc như nhung của thảo nguyên mênh mông.

Chàng chạy có đến mười dặm vẫn chưa gặp một nhà, một bóng dân chăn nuôi nào giữa thảo nguyên và cũng không có dấu hiệu nào cho biết có Kim Bích Y lẫn quần trong vùng này. Chàng nghĩ thầm: "Con tuần mã này quả nhiên là rất tốt, chạy đã hơn mười dặm mà vẫn chưa mệt mỏi. Giờ này mặt trời sắp lặn, sợ ta không còn về kịp nữa rồi!"

Chàng vẫn nuôi hy vọng ở phía trước mặt sẽ có người và lều để xin nghỉ tạm ngụ qua đêm nên cứ đi tiếp.

Dương Hoa hít sâu một luồng chân khí cao giọng ngâm to:

“Hải nội tồn tri kỷ

Thiên thai nhược tử lân”

Đó là hai câu thơ mà ngày trước trong khách điểm nhờ nó chàng đã gặp lại Kim Bích Y, bây giờ giữa thảo nguyên bạt ngàn, chàng vận dụng thuật Truyền Âm Nhập Mật ngâm to lên tưởng đến rất xa cũng có thể nghe tiếng.

Nhưng giữa thảo nguyên mênh mông chỉ nghe dội lại âm thanh của chính chàng. Chàng thất vọng nghĩ thầm: “Chắc là không gặp nàng nữa rồi. Hối ôi, chân trời góc bể biết đâu mà tìm?”

Chàng giục ngựa đi mau hơn, ước vọng sớm tìm thấy một căn lều của dân du mục nào đó sẽ hỏi thăm, trong bụng chàng lại dùng dằng: “Vô luận là thế nào, ta cũng cần phải gặp nàng lần nữa”. Chàng lại ngâm hết khẩu độ âm thanh:

“Hải nội tồn tri kỷ

Thiên thai nhược tử lân

Vô vi tại kỳ lộ

Nhi nữ cộng triêm cân”

Bất ngờ chàng đã lạc đến một vùng gò đất và bỗng nhiên nghe bên tai có tiếng vó ngựa lộp cộp, tiếng rất nhỏ nhưng đã như viên sỏi ném xuống mặt hồ, khiến chàng mừng rỡ, càng giục ngựa tiến tới.

Ngựa vượt qua vùng gò đất, thoát đã ra tới chốn bằng phẳng, thấp thoáng thấy trước mặt một người một ngựa đang thơ thẩn. Quả nhiên là một con bạch mã và người ngồi trên ngựa là một nữ tử. Dương Hoa thúc ngựa vọt tới vượt vằn, nhìn rõ sau lưng đúng là nữ nhân mặc bộ y trang diễm ảo.

Khi chia tay với chàng, Kim Bích Y cải trang mặc bộ quần áo nam nhân, nhưng bây giờ lại là quần áo của nữ nhân. Chàng suy đoán: “Phong tục ở miền biên tái này, nam cũng như nữ. Nhưng một thân một mình cưỡi ngựa nơi hoang dã thế này rất kỳ chuyện cải trang đặc biệt dễ khiến người ta chú ý, nên Bích Y không dám mặc nam trang là đúng”. Chàng nhất định mỹ nhân này không thể là ai khác ngoài Kim Bích Y. Chàng dừng ngựa sau lưng nữ nhân tiếp tục ngâm to bài thơ:

“Hải nội tồn tri kỷ

Thiên thai nhược tử lân”

Nhưng lạ lùng thay, nữ nhân tiếp tục cho ngựa bước đi chầm chậm không hề quay đầu ngựa lại.

Dương Hoa không thể dừng được, gọi to:

- Có nhìn thấy ta không? Ta là Dương Hoa đây. Đợi ta một chút, ta đi tìm nạng đây!

Nữ nhân nghe có tiếng người giật cương cho ngựa đứng lại, chàng vọt ngựa lên, thoáng chốc đã vượt qua mặt nữ nhân.

Nữ nhân hốt nhiên gần tiếng:

- Cuống đồ lớn gan thật, chưa biết sự lợi hại của cô nương hay sao?

Một tay kéo dây cương, còn một tay phản thủ phóng ra ba ngọn phi tiêu.

Dương Hoa không ngờ Kim Bích Y lại phóng phi tiêu vào chàng, nên trong chớp mắt ngậy người ra.

Cũng may võ công chàng vào hạng thượng thừa, nên dù bị tập kích rất đột ngột, bản năng cũng đã kịp phản ứng. Chàng hơi nghiêng thân, tránh được phi tiêu thứ nhất rồi phất ống tay áo đánh rơi phi tiêu thứ hai, còn phi tiêu thứ ba bị chàng kẹp vào giữa hai ngón tay.

Lúc ấy chàng mới kịp nhìn rõ mặt nữ nhân, chỉ thấy mắt hạnh mày ngài, má hồng môi thắm, vẻ kiều mỹ yếu điệu vẫn không che nổi phong tư hào kiệt của nàng, nhưng nữ nhân rõ ràng không phải là Kim Bích Y.

Phi tiêu phóng ra không trúng, nữ nhân phản nộ giơ cao roi ngựa quất thẳng vào người chàng. Dương Hoa dùng mũi phi tiêu đang cầm đưa thẳng ra vệt hằn roi ngựa của nàng sang một bên, mở lời trước:

- Xin tạ lỗi, ta... ta đã nhận lầm người!

Thiếu nữ ho một tiếng nhỏ:

- Người từ Chiêu Hóa xa xôi chạy theo ta đến đây, rồi mới nói là nhận lầm người thôi ư?

Mày liễu hơi xụ xuống giận dữ nói:

- Ta thấy ngươi có ý muốn thử công phu ta chứ gì? Có thể ta không đánh hơn ngươi được, nhưng cũng không là trò đùa của ngươi đâu!

Dương Hoa nhìn thấy thiếu nữ giận dữ, không muốn làm nàng giận thêm, liền nhún nhường:

- Xin cô nương thứ lỗi cho tôi, thực tình tôi nhìn lầm. Tôi có một vị bằng hữu cũng gần giống cô nương, cười ngựa cũng trắng như cô nương, nên mới có có sự...

Dường như thiếu nữ nổi tính hiếu kỳ, hỏi liền:

- Cô nương ấy tên gì người có thể nói cho ta biết được không?

Chàng đáp ngay:

- Nàng tên Kim Bích Y.

Thiếu nữ giật mình:

- Kim Bích Y? Nàng... nàng là...

Chàng trả lời rất thành thật:

- Nàng là con gái của đại hiệp Kim Trục Lưu. Cô nương, cô nương biết nàng ư?

Thiếu nữ ngúng nguẩy:

- Không quen biết.

Nhưng rồi lại hỏi tiếp:

- Người là gì của Kim Trục Lưu?

Không đợi chàng trả lời, nàng cười lạnh lẽo:

- Nếu là bằng hữu của con gái người ta, chắc người phải là môn sinh hoặc bạn vong niên? Hừ, Kim đại hiệp, Giang đại hiệp, toàn là những thượng đỉnh võ lâm, thế mà mấy ngày trước bọn môn nhân đệ tử của họ đem người khác ra mà làm trò tiêu khiển!

Dương Hoa nghe một tràng dài của thiếu nữ, hình như thiếu nữ vừa khâm phục Kim Trục Lưu vừa giận oán họ Kim, chàng cứ ngây người ra không biết đối đáp ra sao. Thiếu nữ cau có:

- Người tự nhiên đến đây nhận lầm ta, bây giờ lại đứng thộn mặt ra đó làm chi?

Chàng tỉnh người quay vội đầu ngựa, nói:

- Xin tạ lỗi đã làm phiền cô nương. Ta sẽ quay về, mời cô nương cứ đi.

Chàng định giục ngựa nhưng thiếu nữ gọi giật:

- Chậm đã.

Chàng gò cương:

- Còn chuyện gì nữa?

Thiếu nữ nhỏ giọng:

- Trả cho ta chiếc phi tiêu đã.

Thì ra chàng vẫn còn cầm trên tay một chiếc phi tiêu, chàng cũng chẳng muốn giữ làm chi, nhưng trước khi trả chàng cúi nhìn phi tiêu liền chú ý tới một con rồng nhỏ chạm trên đó và ở cán phi tiêu có khắc hai chữ “Long Tường” rất nhỏ.

Dương Hoa động tâm, chàng bất giác thất thanh:

- Té ra cô nương là ái nữ của Đặng lão tiều đầu ở Long Tường tiều cục đây ư?

Thiếu nữ diện mạo thay đổi hỏi lại:

- Nếu đúng thì sao?

Dương Hoa đáp:

- Chẳng sao cả. Lệnh tôn đã khỏe chưa?

Nghe khẩu khí của chàng, tựa hồ chàng cũng biết phụ thân của nàng đang lâm bệnh, bất giác nàng thác dị nói:

- Người mà cũng biết gia gia ta ư? Sao người quan tâm tới bệnh tình của người thế?

- Ta từng có lần nghe hai vị bằng hữu của ta nói qua sự tình của lệnh tôn, trong ấy có một vị hình như là bằng hữu của lệnh tôn, dĩ nhiên rất quan tâm đến lệnh tôn.

- Họ là ai thế?

Thiếu nữ đã đổi thái độ, nàng yếu điệu xuống ngựa mặc cho con bạch mã tự động tìm đi ăn cỏ. Nàng thay đổi thái độ, ôn hòa hơn, cũng phải vì dù sao chàng cũng có bạn đã từng biết phụ thân nàng.

Dương Hoa cũng xuống ngựa, trong lòng cũng nảy sinh nghi vấn: “Quả nhiên đúng là con gái của Đặng lão tiều đầu, nhưng Long Tường tiều cục tại đất Phúc Châu xa xôi, nàng việc gì mà phải đến tận đây có một mình?”

Thiếu nữ mặt ửng hồng, nói rất nhẹ:

- Lúc này ta dùng phi tiêu đánh người, người đừng giận ta nhé.

Chàng nhún nhận đáp:

- Ta quá hấp tấp nên nhận lầm người, cô nương không giận là quý rồi. Xin cho được thỉnh giáo phương danh cô nương. Ta họ Dương tên Hoa.

Thiếu nữ mặt càng đỏ bừng, uốn chuyển đáp:

- Ta gọi là Đặng Minh Châu. Dương đại ca, hãy nói hai vị bằng hữu là ai vậy?

- Lãnh Thiết Tiêu và Hàn Uy Vũ.

Vừa nghe tên hai người đó, Đặng Minh Châu không ngăn nổi kinh ngạc và lộ vẻ nửa tin nửa ngờ:

- Người gặp họ ở đâu? Tại sao họ lại biết tin tức của gia đình ta mau đến như vậy?

Nên biết tên của Lãnh Thiết Tiêu và Hàn Uy Vũ nổi tiếng ai cũng biết, còn tên của Dương Hoa nàng chưa nghe qua bao giờ, có nghi ngờ chàng cũng là hợp lẽ. Chàng đáp:

- Ta không dám nhận là bạn bè của các đại danh ấy, bất quá ta có dịp may giúp họ ít việc nhỏ nên được họ coi ta là người nhà.

- Bọn họ có kể việc gia đình ta bị cướp tiêu mấy tháng trước chứ?

- Cũng có.

- Không ngờ tin tức đi mau và xa đến vậy.

- Ấy là do cách đây không lâu có đệ tử của Giang đại hiệp ở Xuyên Tây là Diệp Mộ Hoa sai người đến liên lạc với Thiết Tiêu đúng vào dịp tôi và Hàn Uy Vũ có mặt ở tại Sài Đạt Mộc.

Nghe câu ấy, Đặng Minh Châu đột nhiên có vẻ xấu hổ, mặt mày đỏ ửng lên, trong bụng hoang mang sợ chuyện cha mình nhờ Diệp Mộ Hoa làm mai cho việc hôn nhân của mình đã bị tiết lộ. Nàng vẫn cho chuyện bị từ chối nhân duyên là một chuyện sỉ nhục đối với mình.

Dương Hoa nhìn vẻ biến đổi trong gương mặt nàng, đoán biết được lòng nàng nên đổi câu chuyện:

- Hàn Uy Vũ từ khi biết được tình trạng của lệnh tôn, rất muốn ghé thăm, tiếc vì đường xa, nên chưa có dịp. Không ngờ hôm nay lại gặp cô nương đến đây.

- Thế Hàn tổng tiêu đầu đang ở đâu?

- Đang ở Chiêu Hóa vì tiêu đầu phải mang thuốc men đến Khắc Chiêu Minh. Cô nương muốn gặp tiêu đầu chăng?

Nàng phân vân chưa quyết định:

- Rất muốn, tiếc vì ta đang có một việc riêng, chưa tiện, chắc phải đợi dịp khác.

Chàng không tiện hỏi việc riêng là việc gì, đành nói:

- Đáng tiếc thật, tình trạng hiện nay của lệnh tôn ra sao, cô nương cho ta biết để ta nói lại với Hàn tổng tiêu đầu được chăng?

- Đa tạ sự quan tâm của Hàn tổng tiêu đầu, bệnh của gia phụ vẫn chưa thuyên giảm, tiêu cục của chúng ta phải đóng cửa rồi.

Chàng kinh ngạc:

- Vì sao vậy?

Nàng thở dài:

- Gia phụ thọ thương uất ức nên bệnh ngày càng nặng. Hà, người muốn phong đao tránh bước giang hồ.

Dương Hoa nghĩ thầm: "Chắc còn tại việc bị nhà họ Giang từ hôn nữa, nhưng đây là việc của nàng, ta không nên hỏi nữa!" Chàng tần ngần định cáo từ nàng, bỗng có tiếng người hô hoán từ xa phóng ngựa như bay đến. Bỗng chốc đã có hai người cưỡi ngựa đến trước mặt chàng. Đó là một người tướng mạo khá dữ tợn, tuổi độ trung niên và một hòa thượng mập béo, hai tai to như hai cánh quạt.

Vừa trông thấy hai người ấy, Đặng Minh Châu tái hắc sắc mặt, tay rút liền song đao. Dương Hoa thẳng thốt hỏi:

- Hai người này là ai?

Trung niên mặt dữ tợn nhảy xuống ngựa cười ha hả:

- Đặng gia tiểu thư, ta biết cha con tiểu thư muốn tránh ta, rất tiếc lại gặp ta ở đây.

Té ra đây là tên đã cướp tiêu nhà họ Đặng ở Xuyên Tây, chính là tên Cát Hồng. Đặng Minh Châu không nói không rằng, còn tên hòa thượng béo mập hỏi:

- Còn tên tiểu tử này có phải là Giang Thượng Vân?

Cát Hồng cười khinh bạc:

- Ta cũng hy vọng gã là Giang Thượng Vân, rất tiếc không phải. Ha ha, người đời thường nói mười cô con gái thì hết chín cô có tính trăng hoa thật là quá đúng. Ha ha, Đặng gia tiểu thư mới đổi tình nhân nữa à?

Mặt Đặng Minh Châu đỏ gay như một cục than hồng, quát;

- Ác tặc, ta quyết liều cùng ngươi!

Cát Hồng cười lạnh lùng:

- Đặng tiểu thư, tên tình nhân mới này sợ không bảo vệ nổi tiểu thư như Giang Thượng Vân đâu! Tiểu thư muốn liều cùng ta, e rằng chỉ uống đời hoa thôi!

Vừa nói, y vừa giơ cao thiền trượng đập vào một hòn đá lớn vỡ vụn:

- Ôi! Nếu tiểu tử không có can đảm bảo hộ hoa đẹp thì ta sẵn sàng thông cảm cho chạy đi trước đó! Chúng ta hôm nay chỉ cần bắt Đặng gia tiểu thư thôi!

Dương Hoa bước tới cúi mình trước Minh Châu như không nhìn thấy bọn Cát Hồng:

- Đặng cô nương, cô nương cứ lên ngựa về trước, để mấy người này cho ta.

Hòa thượng béo mập cười khe khẽ:

- Tiểu tử này có can đảm đấy! Y đòi để bọn ta cho y làm gì?

Giọng nói của gã rất cuồng ngạo, hiển nhiên chẳng xem Dương Hoa ra gì.

Dương Hoa cao giọng:

- Ta thấy bọn bay thật vô lý can rở, tiểu cục người ta đã vì bầy đóng cửa rồi, bây giờ còn muốn gì nữa?

Cát Hồng liếc qua một cái, giọng cứng rắn:

- Ta đã nói rồi, ta muốn bắt Đặng tiểu thư!

Vừa kịp dứt lời, Dương Hoa đã xoay người nhanh như chớp đến gần bên gã, miệng quát: "Câm lại", tay vươn ra. Chỉ nghe một tiếng "Bốp", miệng gã đã bị ấn một cái tát của chàng.

Cùng với lúc đó, tên hòa thượng béo mập xuất thủ chụp lấy Đặng Minh Châu, khi nàng vừa định leo lên ngựa. Nàng chỉ kịp nghe sau lưng mình có tiếng gió, trảo pháp của hòa thượng đã chớp xuống.

Nhưng cũng chính lúc tên hòa thượng chụp vào lưng nàng, thì sau lưng gã cũng vừa nghe tiếng gió. Ba đồng tiền đang vùn vụt bay về phía các huyết đạo sau lưng gã. Nguyên vì trong chớp mắt, Dương Hoa chưa thể cứu kịp Minh Châu khi chàng đang bận trừng trị Cát Hồng, nên vội vàng bắn ra tiền đồng nhằm vào hòa thượng tập kích.

Gã hòa thượng không phải tầm thường, một tiếng “cạch” đồng tiền thứ nhất bị gã đánh rơi, gã cấp tốc nằm rạp xuống theo thể Lăn Lư Dã Khốn tránh đồng tiền thứ hai nhưng đồng tiền thứ ba đánh trúng vai trái gần huyệt Kiên Tĩnh của gã. Tuy không trúng vào huyệt Kiên Tĩnh nhưng bên vai trái của gã cũng đau thốc phải rên lên một tiếng.

Thế là chỉ trong nháy mắt, tên hòa thượng bị đánh trúng, còn Cát Hồng bị tát rụng hai cái răng cửa.

Thực ra công lực của Cát Hồng không phải kém cỏi, chỉ vì gã quá khinh thị chàng là tiểu tử vô danh, nên chưa kịp đề phòng, không ngờ bản lãnh của chàng còn có phần lợi hại hơn cả bọn đệ tử của Giang Hải Thiền nữa.

Khi còn ở Thạch Lâm, Dương Hoa đã tinh luyện khinh công, nên thoảng chốc gã nhìn thấy chàng đang ở trước mặt đã biến ra sau lưng từ lúc nào, đang thấy ở bên trái thoảng đã qua bên phải, lấp loáng qua lại như chong chóng, khiến gã kinh hoàng phải kéo thiền trượng về che kín thân hình, chỉ sợ bị đòn bất ngờ.

Cát Hồng lùi lại ba bước, hít dài luồng chân khí rồi thủ pháp biến thành mau như điện, rống lên một tiếng cực lớn, thiền trượng đảo lộn nhắm hướng Dương Hoa, chàng đưa kiếm lên đỡ thiền trượng.

Càng giằng, Cát Hồng càng phát huy công lực, gã luôn miệng mắng chửi:

- Tiểu tử, ta không nghiền nát xương cốt người được, thề không làm người.

Kiểm và thiền trượng đụng nhau rất dữ dội.

Thiền trượng vốn tròn nên phát ra những tiếng gió rít rất lớn, trong vòng vài trượng cát bay gió chạy vì uy lực của nó. Dương Hoa nhẹ nhàng phát kiếm, nhưng không khống chế được. Chớp mắt hai bên đã đánh trả đến mười chiêu, cứ mỗi lần kiếm phạt vào thiền trượng lửa xẹt ra bốn phía là thiền trượng bị mẻ một miếng nhỏ, nhưng thiền trượng này của Cát Hồng nặng đến sáu mươi bảy cân, dù bảo kiếm có sắc bén đến đâu cũng khó mà chém gãy được. Mấy lần đụng kiếm vào thiền trượng tuy Dương Hoa có chiếm phần thượng phong, nhưng hồ khẩu cũng chấn động đau ngấm ngấm. Chàng nghĩ thầm: “Phong Ma Trượng của Thiếu Lâm Tự quả nhiên là lợi hại, thảo nào con trai của Giang đại hiệp phải để y chạy thoát, không đã thương y được”.

Riêng Cát Hồng càng đấu càng hăng như đã nổi cơn sát tính lên.

Cát Hồng vốn là tay võ công đại gia, Phong Ma Trượng của y thoát nhìn tưởng không có chương pháp gì nhất định, nhưng kỳ thực chương pháp của nó quá ảo diệu, may nhờ kiếm

pháp của Dương Hoa lại càng quá ư biến dị nên dù kiến thức võ học của y có sâu rộng đến mấy, cũng không thể nào hiểu được. Đánh một lúc, trong bụng Cát Hồng đã lấy làm kinh hoảng nghĩ thầm: "Tên tiểu tử này quả là khó chế phục, nhưng chắc chắn Bạch Sơn sư huynh sẽ thắng con bé kia, đợi đến lúc ấy cả hai cùng hợp sức may ra mới hạ được thằng này!"

Cát Hồng đoán không sai, tên hòa thượng béo mập tuy bị trúng một đồng tiền của Dương Hoa nhưng vẫn chiếm thế thượng phong so với Đặng Minh Châu. Hòa thượng này vốn tên là Bạch Sơn, tuy không phải là đệ tử của phái Thiếu Lâm, nhưng võ công rất cao cường, so với Cát Hồng còn có phần hơn.

Gã sử dụng một giới đao chém vào người Minh Châu, còn nàng sử dụng song đao một dài một ngắn, trường đao dùng để tấn công, đoản đao dùng để phòng thủ.

Song đao đấu với giới đao của hòa thượng lúc đầu có thể ngang tay, nhưng dần dần yếu hẳn đi. Bỗng Bạch Sơn la lên: "Trúng!" rồi nghe một tiếng "choeng" rất lớn, trường đao của Đặng Minh Châu đã bị giới đao của gã đánh rơi xuống đất.

Gã cười rất nham nhở:

- Ta tuy xuất gia, nhưng vẫn còn thương hương tiếc ngọc, cô nương rất xinh đẹp, nếu ta đã thương cô nương, phá hoại nhan sắc của cô nương thì thật đáng tiếc. Đặng cô nương, ta khuyên cô nương nhận chịu đầu hàng ta, ta sẵn sàng tha cho!

Đặng Minh Châu bĩu môi:

- Cứ xem bảo đao cô nương đây đã.

Nàng múa đoản đao còn lại trên tay tấn công liền.

Dương Hoa liếc thấy tình hình nguy cấp của nàng, đang ở thế thượng phong, chàng liền quyết định dùng sát thủ. Lúc ấy Cát Hồng vừa hoành ngang thiền trượng, chàng đột nhiên biến chiêu Tảo Địa Phật Thông, thân hình nhấc hẳn lên vận dụng công lực đưa ngang kiếm lên đầu trượng bổ xuống, mượn lực của đối phương đánh đối phương, người chàng cong như một cây cung sắp bắn tên ra. Kiếm đưa chớp nhoáng, Cát Hồng chỉ kịp nghe lạnh toát da đầu, hồn phi phách tán. Thì ra Dương Hoa đã dùng kiếm chuyển thế rất mau, phạt rụng nửa mái tóc của y. Cát Hồng nguyên là một hòa thượng mới hoàn tục, nuôi tóc vừa dài ra đã bị chàng biến thành lão trọc.

Chiêu kiếm này Dương Hoa đã đạt tới mức cực kỳ mau lẹ trong Vô Danh kiếm pháp, ra ngoài cả dự liệu của đối phương, vì lúc ấy thân hình của chàng vẫn còn lơ lửng trên không, kiếm hạ xuống tức thì phạt ngang đỉnh đầu của y, y đang hoảng hốt kiếm lại chuyển liền

sang chiều thứ hai, đẩy y vào thế cực kỳ nguy hiểm. Nếu kiếm của chàng hạ thấp xuống chút nữa chắc chắn sẽ lộ hết da đầu của y rồi.

Cát Hồng đưa tay lên vuốt cái đầu trọc của mình, trong lòng kinh hoảng không còn chút nhuệ khí nào nữa, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Dương Hoa quay lại chính là lúc gã hòa thượng béo mập đang một tay xuất trảo công định đoạt nốt đoản đao của Đặng Minh Châu còn giới đao của gã chặn đường rút lui của nàng. Trong tình thế rất nguy cấp, đoản đao vẽ một vòng nhỏ quanh người, đoản đao phạt vòng chém rách ống tay áo của hòa thượng, nhưng đoản đao của nàng lập tức bị gã đoạt lấy. Dương Hoa hét lên:

- Dừng tay lại!

Tiếng dứt người cũng đến nơi, đầu kiếm chàng đã đâm tới, nhưng trảo của gã hòa thượng đã chớp trúng Đặng Minh Châu, lập tức xoay vòng biến nàng thành cái khiên đỡ kiếm.

Gã không ngờ kiếm chiêu của chàng lại mau lẹ kỳ dị đến thế, đầu kiếm chàng dường như đã trúng nàng, bỗng nhiên chệch đi đâm xéo qua chỉ cách yết hầu gã độ nửa gang tay, gã tái mặt buông nàng ra, nàng ngã người rơi ngay vào trong lòng Dương Hoa.

Gã hòa thượng thấy đồng bọn đã chạy, lại thấy kiếm chiêu của chàng ảo diệu quá, không dám chần chờ, vội đảo thân một cái đến bên con bạch mã của Đặng Minh Châu, nhảy lên thúc chạy liền, gã còn cố nói một câu vót vát:

- Không bắt được người thì bắt tạm ngựa vậy.

Đặng Minh Châu gỡ người ra khỏi tay Dương Hoa, mặt hoa đỏ rần lên, ú ớ:

- Tặc hòa thượng đã cướp ngựa của ta rồi.

Con bạch mã của nàng vốn đã được huấn luyện rất kỹ, hình như nó biết hòa thượng béo mập là đối thủ của chủ nhân nó, nên không chịu cất vó. Dương Hoa quát lên:

- Người chạy đi đâu?

Thân hình chàng hơi động đã đến bên ngựa.

Gã hòa thượng cuống cuống giơ liền đoản đao vừa cướp được của Đặng Minh Châu chém nhầu một nhát vào vai ngựa, miêng hét:

- Đồ súc sinh, chạy mau lên!

Con ngựa đau quá, lông lên một cái rồi chạy biến, gã vắt lại đoản đao để bắt Dương Hoa phải đỡ lấy không kịp đuổi theo, đành để gã chạy mất.

Dương Hoa cầm đoản đao trao lại cho Đặng Minh Châu. Nàng nhìn vết máu ngựa còn dính ở đầu đao, lòng đau vì thương con vật quý của mình, mắt như có ngấn lệ, chàng phải an ủi:

- Cô nương đừng tiếc làm gì, bạch mã hôm nay tạm giao cho gã giữ, ngày sau ta sẽ đoạt lại. Ha ha, cô nương nhìn tên trọc đầu chạy kia!

Cát Hồng vì không có ngựa nên chạy chưa khuất bóng trên thảo nguyên mênh mông, vừa chạy y vừa giơ tay lên xoa cái đầu bóng lưỡng trông rất tức cười.

Đặng Minh Châu bất giác bật cười:

- Dương đại ca, võ công của đại ca quả là tuyệt thế, so với con trai của Giang Hải Thiên và là học trò của đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu còn hơn nhiều. Giang Thượng Vân phải mất gần nửa buổi mới đuổi được Cát Hồng thua chạy, còn đại ca chỉ trong nháy mắt đã gọt đầu được tên ấy rồi!

Nghe lời nàng xưng tán mình, Dương Hoa bất giác nhớ đến Lãnh Thiết Tiều và Hàn Uy Vũ đã từng có ý muốn làm mai cho chàng và

{Mất hai trang 1 2 2, 1 2 3}

còn uất ức, hận rằng không thể tự mình đối đầu với địch nhân, không thể sao được, dù có muốn yên thân sợ cũng khó, nên sai ta đến Thiên Sơn cầu cứu một người giúp thân phụ vực dậy bảo tiêu cực.

Chàng hiểu liền. Té ra nàng định đi cầu cứu với Thiên Sơn phái. Nghe nói chưởng môn nhân Thiên Sơn phái là Đường Kính Thiên không kém gì Giang Hải Thiên và Kim Trục Lưu, và cũng có lòng hào hiệp, nhưng trong trung nguyên cũng còn thiếu gì người cao thủ, việc gì phải cầu viện xa xôi nơi biên tái?

Hình như đoán được ý nghĩ ấy của chàng, nàng giải thích:

- Gia phụ tuy đã già nhưng tính tình vẫn còn rất cương nghị, tuy rất cần sự giúp đỡ của người khác, nhưng ông không bao giờ muốn nói và thà chết chứ không cầu viện người ngoài. Ông coi sự xin xỏ người ngoài giúp đỡ là một nỗi nhục.

Té ra có lẽ Thiên Sơn phái với nhà họ Đặng có mối thâm tình, chàng hỏi:

- Cô nương quen ai ở Thiên Sơn phái?

- Ta có người tiểu sư thúc là đệ tử của sư tổ rất ham mê võ học, khi sư tổ tạ thế, y xin phép gia phụ ta xuất thế tìm sư phụ mới, do đó đến Thiên Sơn phái cầu học với sư huynh của Đường Kinh Thiên.

- Thế lệnh tôn định mời vị sư đệ này về chủ trương tiêu cực ư?

- Vâng, sư thúc vốn có cả cổ phần trong tiêu cực, nên vẫn là người nhà...

- Từ đây đến Thiên Sơn xa có đến vài ngàn dặm, mà bọn Cát Hồng hôm nay bại tẩu chắc gì để yên mãi không?

Đặng Minh Châu kiên quyết:

- Ta giống tính gia phụ, đã quyết làm việc gì thì dù có khó khăn cách mấy cũng không bỏ dở.

Dương Hoa nghe nhắc đến địa danh Thiên Sơn, bất giác nhớ đến khi ở trước mộ mẹ chàng ở Tiểu Kim Xuyên, Mậu Trường Phong có nói đến việc chàng còn có một người em trai mẹ chàng gởi lại Thiên Sơn làm môn hạ của Đường Kinh Thiên, định nhân dịp này cũng tới Thiên Sơn luôn, nhưng rồi sực nhớ tới chuyện tìm Mạnh Nguyên Siêu trả oán và phải gặp cho được Bích Y nên lại dùng dằng. Đặng Minh Châu không hiểu hết chuyện của chàng, điềm nhiên hỏi:

- Dương đại ca, bây giờ không có ngựa làm sao đến Thiên Sơn cho được... còn đại ca có định về Chiêu Hóa nữa không?

Chàng ấp úng:

- Ờ, phải về chứ, nhưng... nhưng...

Nàng cười ngắt lời:

- Đêm nay trăng đẹp quá, thế mà đại ca phải về sớm, vì ở đây làm gì có Kim cô nương? Biết đâu giờ này Kim cô nương lại không ở tại Chiêu Hóa đợi chờ đại ca?

Chàng ngơ ngẩn trả lời:

- Đợi một chút trăng lên, ta chia tay cũng không muộn.

Mặt nàng hình như có vẻ gì cay đắng, nàng nói:

- Ta với đại ca bèo nước gặp nhau, đại ca đã ra tay ban ơn cứu ta, thực ta lấy làm thẹn vì mình, nhưng ai biết cho lòng thực của ta? Ta là kẻ nhi nữ trên chốn giang hồ, tuy không lấy làm tị hiềm nhưng biết đâu Kim cô nương khi biết đại ca và ta gặp nhau nơi hoang dã đêm khuya thế này không sinh lòng ghen ghét?

Dương Hoa ngơ ngẩn đáp:

- Ờ... ờ... một nam một nữ, dù quang minh chính đại đến mấy cũng bị người hiềm nghi, ấy là ta sợ cho cô nương hơn ta nữa.

Nàng cười buồn bã:

- Vậy chúng ta sớm nên chia tay ở đây.

- Xin tặng cô nương con ngựa của tôi.

- Đại ca không đi ngựa ư?

- Thiên Sơn xa xôi vạn dặm, con ngựa này tuy không bằng con bạch mã cũ, nhưng cũng là loài tuần mã có thể giúp cô nương sớm tới nơi đã định.

Đặng Minh Châu lắc đầu:

- Không, Dương đại ca, ta đâu nỡ nhận ngựa của đại ca?

Đang dùng dằng bỗng nhiên có tiếng vó ngựa đập dồn dập phi đến. Dương Hoa kinh sợ:

- Ô, có người đến đây, chẳng lẽ bọn Cát Hồng quay lại?

{Mất hai trang 128, 129}

Bích Y? Không biết hai sư huynh muội đã gặp nhau chưa? Ta sợ rằng y cũng ngờ oan cho ta về mối liên hệ với sư muội của y, thật là tai hại!"

Giang Thượng Vân vừa nghe tên Dương Hoa, cũng kinh ngạc cứ nhìn trùng trùng vào chàng, rất lâu mới nói:

- Té ra người chính là Dương Hoa đại ca, từ lâu ta đã nghe tên người rồi!

Thấy vẻ đố kỵ của Giang Thượng Vân với Dương Hoa, Đặng Minh Châu trong bụng lấy làm đắc ý, nàng liền phóng đại thêm tài năng của chàng chọc giận Giang Thượng Vân:

- Dương đại ca võ công quả là đệ nhất thiên hạ, vừa rồi Cát Hồng và đồng bọn bị đại ca đánh chạy chỉ trong nháy mắt.

Giang Thượng Vân không lộ vẻ gì khâm phục, y nói:

- Nếu vậy thì thật tuyệt, cô nương đã có một vị cao cường võ công bảo vệ, ta hoàn toàn yên tâm.

Dương Hoa vội nói:

- Tôi và Đặng cô nương chỉ là gặp gỡ ngẫu nhiên, rồi bất ngờ gặp việc bọn Cát Hồng, tôi, tôi phải về...

Chưa kịp nói hai chữ "Chiều Hóa" Đặng Minh Châu ngắt lời:

- Dương đại ca, không phải đại ca đã hứa đưa ta đến Thiên Sơn rồi sao?

Giang Thượng Vân cười lớn, tuy có phần gượng gạo:

- Thật là tuyệt, xin chúc nhị vị lên đường thuận lợi.

Dương Hoa không thể dừng được, ấp úng:

- Giang đại ca hãy ở lại, tôi nghĩ, tôi nghĩ...

Đặng Minh Châu sợ chàng nói toạc ra, mặt mũi ửng đỏ, vội vàng cắt ngang:

- Đại ca nghĩ cái gì?

Chàng đành đáp:

- Ta nghĩ ta cần trở về Chiều Hóa. Nhân Giang thiếu hiệp đây so với ta...

Đặng Minh Châu vùng vằng:

- Được, đại ca cứ về đi, khỏi cần phải giải thích gì cả, ta tuy là nữ nhi yếu đuối, cũng không cần ai bảo vệ.

Không ngờ nàng nổi giận, Dương Hoa chân chừ không dám bước đi.

Cả ba đều im lặng, một lúc rồi Minh Châu dẫn dõ:

- Ừ, đại ca không đi thì ta đi đây.

Bỗng nhiên Giang Thượng Vân nói:

- Xin Dương huynh lại gần đây, ta muốn nói một câu chuyện.

Nghe câu ấy Minh Châu lại không chịu đi nữa, cứ đứng nguyên đấy vì sợ họ nói chuyện của nàng.

Giang Thượng Vân nói nhỏ với nàng:

- Chúng ta có chút chuyện riêng, cô nương đừng quan tâm.

Tuy không biết chuyện gì, nhưng Dương Hoa vẫn đến gần bên y, Giang Thượng Vân kéo chàng ra xa chỗ Đặng Minh Châu đứng rồi mới hạ thấp giọng:

- Người cuối cùng thích Đặng cô nương hay là thích sư muội của ta?

Dương Hoa đã ngờ y hỏi chuyện Kim Bích Y, nhưng vẫn không ngờ y hỏi đột ngột như vậy, mặt chàng ửng đỏ:

- Ta với Đặng cô nương tình cờ gặp gỡ sao gọi là thích hay không thích? Ta với nàng mới biết nhau mới không qua một buổi...

Giang Thượng Vân tỏ vẻ ngờ vực:

- Mới gặp sao đã thân mật đến thế? Nàng cũng là một nữ tử xinh đẹp, có lẽ người nên theo nàng đi!

Rồi không đợi Dương Hoa phân giải, y lập tức cao giọng hỏi:

- Còn Bích Y đâu rồi?

Dương Hoa mặt càng đỏ bừng, ấp úng:

- Giang đại ca, xin đừng hiểu lầm, ta và Bích Y...

- Như thế nào?

"Và Bích Y như thế nào?" Chính chàng cũng không biết chàng và Bích Y như thế nào để trả lời cho y nữa.

Mới gặp Bích Y chàng đã thấy tương đầu ý hợp, tuy chưa bao giờ chàng biểu lộ cảm tình, nhưng cũng không thể nói chàng không hề có chút gì với nàng.

Giang Thượng Vân lạnh lùng nhìn Dương Hoa, gằn giọng:

- Ta chẳng cần biết người và Bích Y như thế nào, ta chỉ cần biết nàng đang ở đâu?

Chàng đáp nhỏ:

- Ta không biết.

Giang Thượng Vân cười mỉa:

- Người rồi Chiêu Hóa chạy vội vàng đến đây làm chi.

Chàng đáp:

- Chính đúng là ta đi tìm Kim Bích Y, nhưng chẳng thấy đâu cả.

Nghe Dương Hoa xác nhận chàng đi tìm Bích Y, Giang Thượng Vân càng lộ vẻ khó chịu ra mặt.

Chàng hít một hơi dài chậm rãi nói:

- Ta... ta biết rằng đại huynh và Bích Y là sư muội sư huynh, ta không có ý xen vào chuyện ấy, xin... xin... đại huynh hãy tin ta...

Giang Thượng Vân cười "hừ" một tiếng nhỏ:

- Chuyện ta và nàng không cần ngươi phải lưu tâm làm gì, nếu ngươi muốn ta tin ngươi, ngươi phải hứa nghe theo ta hai điều này.

Chàng hoang mang hỏi:

- Hai điều gì vậy?

Chậm rãi, Giang Thượng Vân đáp:

- Thứ nhất, từ nay về sau, ngươi không được gặp Kim Bích Y nữa. Thứ hai, chuyện trước đây của ngươi và nàng không được kể lại cho ai nghe biết.

Thực ra xưa nay Dương Hoa chưa bao giờ dám có ý nghĩ đi xa tình bạn với Kim Bích Y. Trong thâm tâm chàng tuy có chút tự ti khi so sánh thân thế mình với Giang Thượng Vân, nhưng nghe y ra hai điều kiện rất chói tai và nhìn vẻ hui hui tự tôn của y, chàng tức giận đáp:

- Giang thiếu hiệp, ta rất coi trọng ngươi, nhưng ngươi không nên khinh người thái quá!

Giang Thượng Vân lạnh lùng:

- Ta nói điều tốt cho ngươi, sao gọi là khinh ngươi? Tà tâm của ngươi, ta biết cả rồi, ngươi có muốn ta nói rõ ra không?

Dương Hoa vốn có tính nhẫn nại, nhưng trước câu hỏi đó chàng không thể nhịn được:

- Ta có tà tâm gì, ngươi cứ nói đi!

- Ngươi hãy trả lời, ngươi có bằng lòng hai điều kiện ấy?

- Không bằng lòng!

Trong lúc Giang Thượng Vân cười nhạt, chàng tiếp:

- Ngươi đưa ra hai điều kiện vô lý bắt buộc ta phải chấp nhận là vì ngươi hay vì sư muội của ngươi? Nói thí dụ, ta không muốn gặp Bích Y nữa, nhưng nàng cứ tìm gặp ta thì sao? Còn chuyện quen biết giữa ta và nàng có gì xấu mà phải giấu thiên hạ?

Giang Thượng Vân rõ ràng đuối lý, y cáu giận:

- Thế ra ngươi muốn gây thù oán với nhà họ Giang và nhà họ Kim, nên không chịu buông tha cho Kim Bích Y chứ gì?

Đến đây thì Dương Hoa không thể nào giữ không nổi giận, chàng phần khích:

- Giang thiếu hiệp, ngươi là danh môn tử đệ, thân phụ nổi tiếng, sư phụ cũng nổi tiếng. Dĩ nhiên Dương Hoa ta không thể so sánh được với ngươi, nhưng ngươi cũng không được vì vậy mà coi thường người khác quá lắm, Dương mỗ ta tuy bất tài nhưng cũng có phẩm giá con người, ta và Bích Y có quen biết nhau, sao ngươi nỡ hạ nhục nàng đến thế?

Giang Thượng Vân không hề nổi giận, đợi Dương Hoa nói hết câu, liền hạ giọng thật nhỏ:

- Đừng giận, theo mắt ta nhìn thì vị Đặng cô nương kia có cảm tình với ngươi lắm đó, hãy nhân cơ hội này mà chiếm lấy, cần gì phải khách khí?

- Không khách khí thì sao?

- Được, nếu ngươi muốn ta nói rõ ra thì cũng được.

- Cứ nói rõ ra đi.

Bỗng nhiên Giang Thượng Vân hỏi lại:

- Phụ thân của ngươi là ai?

Dương Hoa chấn động, mặt hơi tái đi:

- Ta với ngươi chưa phải là thâm giao, việc gì ta phải nói rõ gia thế?

Giang Thượng Vân hui hui tự đắc, từ từ nói từng tiếng:

- Chẳng cần ngươi phải nói, ta và ca ca của Kim Bích Y đã tra cứu rõ ràng rồi, ngươi là con trai của Dương Mục, không sai chứ?

Điều này là điều xưa nay chàng tối kỵ người khác đề cập tới, Giang Thượng Vân vừa đụng tới vết thương trong lòng chàng, trong phút chốc chàng vừa thấy hoảng sợ, vừa buồn khổ, vừa căm giận, vừa xấu hổ... bất giác tay chân chàng lạnh toát, không biết nói gì nữa.

Nhưng lập tức chàng cũng hiểu Giang Thượng Vân nhân vì hành trạng của thân phụ chàng mà nghi ngờ chàng không phải là người bình thường, thậm chí nghi ngờ chàng kết thân với Kim Bích Y là có ý xấu xa và mục đích đồi bại.

Nhìn sắc mặt biến đổi của Dương Hoa, Giang Thượng Vân liền giả cúi đầu than một câu:

- Tiếc thật, tiếc thật!

Dương Hoa cả giận:

- Cái gì mà tiếc?

Giang Thượng Vân ngọt ngào:

- Tiếc vì ngươi là tay bản lĩnh mà không được giáo dục!

Dương Hoa mặt lạnh như sắt, gằn giọng:

- Ngươi và ta vừa mới gặp nhau, căn cứ vào đâu cho ta là vô giáo dục?

- Xưa nay cha vốn là cha, con vốn là con, mỗi người có trách nhiệm của mỗi người. Chỉ tiếc là ngươi và Dương Mục hành vi chẳng khác gì nhau, ta không muốn vô duyên cả năm, nhưng rõ ràng hành vi của ngươi đã tố cáo sự đề tiện của ngươi. Ngươi đã dụ dỗ sư muội của ta, nay lại dụ dỗ vị Đệ nhất cô nương đây, như vậy đáng gọi là chính nhân quân tử ư? Hừ, chỉ vì ngươi là một tên hiếu sắc có truyền thống máu huyết của cha ngươi thôi chứ gì?

Rõ ràng trong lời này là ý đã mặt sát chàng theo cái gương xấu xa của cha chàng, Dương Hoa cười lạnh lùng:

- Giang thiếu hiệp, ngươi đúng là một tên tiểu nhân ti tiện mượn phần son quân tử!

Kỳ thực từ khi biết rõ lai lịch của Dương Hoa, Giang Thượng Vân rất sung sướng, đi tới đâu ý cũng rêu rao xuất thân của chàng mà ý cho rằng ti tiện đáng bỉ. Bị chàng gọi là "tiểu nhân ti tiện mượn phần son quân tử" ý cũng tái mặt vì bị nói trúng tim đen.

Lúc ấy Đặng Minh Châu đứng cách đây không xa, nhưng không sao nghe rõ những lời của hai người, nàng cứ tưởng họ bàn luận về chuyện của nàng, nhưng khi thấy họ đã có vẻ to tiếng, nàng cất giọng hỏi vọng tới:

- Ô, hai người la mắng nhau gì vậy?

Giang Thượng Vân lớn giọng trả lời:

- Chuyện này không liên hệ gì đến cô nương, nhưng ta không bằng lòng những lời hờ dơ của y. Xin lỗi cô nương, có lẽ ta không thể tha thứ cho người bạn của cô nương được đâu!

Chàng uất ức hỏi lại:

- Không tha thứ là sao? Giang thiếu hiệp hãy cứ đến đây hỏi tội ta đi!

Giang Thượng Vân xuất kiếm tới liền:

- Nghe nói kiếm pháp của ngươi tuyệt hảo, hôm nay ta xin được lãnh giáo!

Chàng đáp:

- Sư phụ của ngươi là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, hai chữ "lãnh giáo" ta không dám đảm đương. Có lẽ "phụng bồi" thì đúng hơn!

Đặng Minh Châu la lên "Ồi chà" một tiếng chạy lại:

- Cả hai đều là bằng hữu của ta, sao lại rút kiếm định đánh nhau thế này?

Giang Thượng Vân đáp:

- Cô nương đừng can dự vào chuyện này!

Trong lúc nói, kiếm chiêu đã xẹt tới Dương Hoa theo thế Xuân Vân Sạ Triển trong nhu có cương rất ư lợi hại. Dương Hoa hoàn toàn không động đậy, chàng cười nhạt một tiếng, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

- o O o -